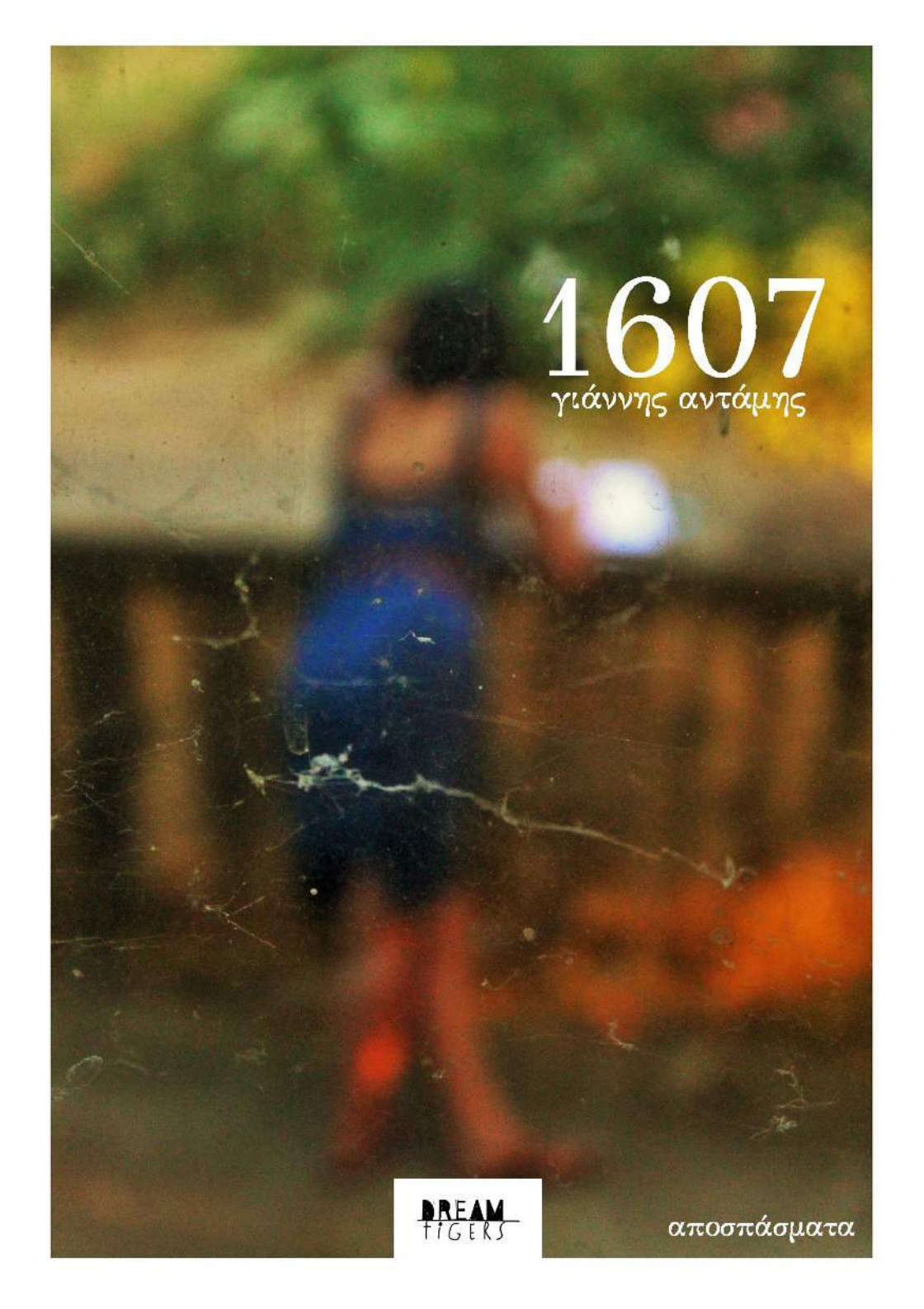

1607

γιάννης αντάμης

DREAM
TIGERS

αποσπάσματα

Γιάννης Αντάμης

**1607,
αποσπάσματα**

**Σύνθεση εξωφύλλου: Κωνσταντίνος Πανάτσας
Παπαπρίλης**

**Τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου
think-about-marios.musicafe.eu**

**Dreamtigers 2015
www.yannisadamis.com**

-Άκουσε. Όσο πιο πολλούς είχες, τόσο πιο πολύ σ' αγαπώ. Καταλαβαίνεις;

-Ναι, πολύ καλά.

-Μισώ την αγνότητα, μισώ την καλωσύνη. Δε θέλω να υπάρχει πουθενά καμιά αρετή. Θέλω να είναι όλοι διεφθαρμένοι ως το κόκκαλο.

-Τότε είμαι ότι πρέπει, αγάπη μου. Είμαι διεφθαρμένη ως το κόκκαλο.

-Σ' αρέσει να κάνεις έρωτα; Δεν εννοώ με μένα, εννοώ την πράξη αυτή καθ' εαυτή.

-Τρελαίνομαι.

Αυτό ήταν πάνω απ' όλα ότι ήθελε να ακούσει. Όχι απλά και μόνο την αγάπη μ' ένα πρόσωπο, αλλά το ζώδες ένστικτο, τον απλό πόθο: αυτή ήταν η δύναμη που θα εξόντωνε το Κόμμα.

George Orwell, «1984», Κάκτος 1978 (μετάφραση Νίνα Μπάρτη)

Το καλοκαίρι του 2013 βρέθηκα για πρώτη φορά στη (...). Όχι, δεν ήταν η πρώτη φορά που επισκεπτόμουν αυτήν την πόλη. Αυτός είναι και ο λόγος που λέω «βρέθηκα»

και όχι «πήγα» - ξέρετε, προσπαθώ πάντα να είμαι όσο πιο ακριβολόγος γίνεται. Έτσι, όταν λέω βρέθηκα, το εννοώ. Ενώ, δηλαδή, κανονικά ήμουν κάπου αλλού το καλοκαίρι εκείνο, βρέθηκα ξαφνικά στη (...).

Ο λόγος της αιφνίδιας αυτής μετάβασης –ακόμα δυσκολεύομαι να πω πως ήτανε ταξίδι- θα

αποκαλυφθεί σιγά-σιγά κατά την εξέλιξη αυτής της ιστορίας. Ο τρόπος, όμως, θα ήτανε καλύτερα να αναφερθεί εδώ

, εξ αρχής,

έτσι ώστε να αποφευχθούν τυχόν παρεξηγήσεις και να βοηθηθεί ο αναγνώστης να καταλάβει στη συνέχεια κάποια πράγματα που ίσως ακούγονται κάπως

ασυνήθιστα, αν όχι και ακατανόητα.

Ενώ, λοιπόν, ήμουνα μόνος μου στο σπίτι μου –ήταν ένα πολύ ζεστό κυριακάτικο μεσημέρι και η πόλη είχε αδειάσει- χτύπησε το τηλέφωνο.

Ήταν ένας άγνωστος αριθμός που ξεκινούσε με τον κωδικό της (...) που τότε ακόμα αγνοούσα. Απάντησα χωρίς να το καλοσκεφτώ. Άλλωστε, δεν είχα εκείνη την στιγμή, για να μην πω και σε ολόκληρή μου τη ζωή, κάτι καλύτερο να κάνω, και μια περιπέτεια απρόβλεπτη είναι πάντα καλοδεχούμενη.

Ακόμα και αν επρόκειτο για λάθος, η κλήση αυτή θα με έβαζε σε μια διαδικασία αναστάτωσης, που η διαχείρισή της θα με απασχολούσε μέχρι αργά το βράδυ που θα έπεφτα να κοιμηθώ, για να μην πω και μέχρι να πεθάνω. Απάντησα, λοιπόν, χωρίς κανέναν δισταγμό και άκουσα μια φωνή τελείως άγνωστη,

όπως και ο αριθμός του τηλεφώνου της, να μου ζητάει να πάω όσο πιο γρήγορα μπορώ από το σπίτι της.

«Μα δεν σας γνωρίζω και ούτε ξέρω και πού μένετε», τόλμησα λίγο να διαμαρτυρηθώ, αλλά δεν είχε νόημα.

Η φωνή επανέλαβε την προσταγή –την πρώτη φορά είχε ακουστεί πιο πολύ ως παράκληση- και μάλιστα συνόδευσε αυτό το

«έλα αμέσως σπίτι μου»

με μια ακαταλαβίστικη –και ίσως για αυτό ακόμα πιο τρομακτική- απειλή πως αν δεν πήγαινα όσο πιο γρήγορα μπορούσα, τότε θα το μετάνιωνα. Εγώ συνέχισα για λίγο ακόμα να διαμαρτύρομαι, μέχρι που συνειδητοποίησα ότι μιλούσα μόνος μου.

Όταν άφησα κι εγώ το τηλέφωνο στην άκρη, είχα να πάρω μια απόφαση προκειμένου να αντιμετωπίσω μία κατάσταση εξόφθαλμα παράλογη. Έπρεπε να μεταβώ το συντομότερο στο σπίτι αυτό, από όπου μου είχαν μόλις τηλεφωνήσει, για τον πολύ απλό λόγο πως αν δεν το έκανα, όπως με είχε προειδοποιήσει η φωνή, θα το μετάνιωνα.

Να πω εδώ ότι η φωνή αυτή ήτανε γυναικεία. Δεν ξέρω γιατί δεν το επισήμανα από την αρχή. Ίσως γιατί νομίζω ότι αυτό εξυπακούεται. Άλλωστε η λέξη φωνή είναι

γένους θηλυκού. Κι εγώ, αν διάβαζα κάπου, έτσι σκέτα, να αναφέρονται σε μια φωνή, μάλλον στη φωνή μιας γυναίκας θα πήγαινε ο νους μου.

Εν πάση περιπτώσει, άφησα το τηλέφωνο στην άκρη και είπα πως πρέπει να πάρω μια άμεση απόφαση. Ή θα ξεχνούσα το όλο περιστατικό και θα συνέχιζα τη μέρα και το καλοκαίρι μου, σαν να μην είχε γίνει ποτέ αυτό το τηλεφώνημα ή θα μάζευα τα πράγματά μου και θα αναχωρούσα το συντομότερο για να την συναντήσω.

Το μόνο στοιχείο που είχα ήταν ο αριθμός του τηλεφώνου. Έμαθα ότι το σπίτι αυτό, όπου με είχαν προσκαλέσει, βρισκόταν στη (...). Σκέφτηκα πως θα μπορούσα να βρω και την ακριβή διεύθυνση μέσω των πληροφοριών του καταλόγου, όπως και το όνομα της συνδρομήτριας – πράγματι μέσα σε ελάχιστα λεπτά είχα όλα αυτά τα απαραίτητα στοιχεία.

Η αλήθεια είναι ότι δεν είχα αρκετά λεφτά προκειμένου να πραγματοποιήσω το ταξίδι αυτό. Βασικά τα χρήματα που είχα στην τσέπη μου ίσα που έφταναν για να αγοράσω ένα εισιτήριο, ίσως και ένα μπουκάλι νερό ή μια εφημερίδα για να έχω στο δρόμο να διαβάζω. Δεν είχα ιδέα

πώς θα επέστρεφα μετά πίσω στο σπίτι μου, αλλά η πρόσκληση ή έστω η εντολή που είχα μόλις λάβει ήταν μονάχα για να πάω εκεί – φαντάστηκα ότι για τα υπόλοιπα θα φρόντιζε η κάτοχος της φωνής και της τηλεφωνικής γραμμής.

Έριξα λίγα ρούχα κι ένα τετράδιο στο σάκο μου, φόρεσα τα παπούτσια μου, κλείδωσα πίσω μου την πόρτα,
βγήκα στο δρόμο
και άρχισα να περπατώ προς το σταθμό, με τον ήλιο να βαράει κατακούτελα εμένα κι αυτήν την ιστορία.

-Δεν είναι άδικο;
-Ποιο πράγμα;
-Να... που όταν κάνουμε έρωτα, αυτό που μπαίνει μέσα μου δεν είναι παρά ένα πολύ μικρό κομμάτι του εαυτού σου;
-Πολύ μικρό;
-Δεν εννοώ αυτό, βλάκα. Ένα πολύ μικρό κομμάτι σε σχέση με τον εαυτό σου, με το όλον σου.
-Θα ήθελες να μπαίνω μέσα περισσότερος;
-Και ολόκληρος, αν ήταν δυνατόν. Τότε μονάχα θα είχε κάποια αξία το να λες πως είσαι μέσα μου. Τώρα μονάχα συμβιβάζομαστε με ημίμετρα...
-Ε, όχι και ημίμετρο!
-Είσαι χαζός! Πολύ όμως.
-Έλα, εντάξει... αστειεύομαι.
-Εγώ, πάντως, μιλάω σοβαρά.
-Πάντα είσαι τόσο σοβαρή, όταν είναι να πηδηχτείς με κάποιον;
-Ποιος σου είπε ότι πάω να πηδηχτώ;
-Ε τότε, γιατί όλος αυτός ο πρόλογος;
-Δεν πρόκειται για πρόλογο.
-Αλλά;
-Δεν ξέρω, νομίζω πως φταίει το πουλί σου. Κάθε φορά με κάνει να φιλοσοφώ. Τι έγινε; Σου έπεσε;
-Όχι, εντάξει, σκέφτομαι...
-Τι πράγμα;
-Να... που, όταν κάνουμε έρωτα, δεν μπορώ να μπαίνω μέσα σου από παντού ταυτόχρονα. Όχι, για πες, δεν είναι άδικο;

Αν και δεν πρέπει να περπάτησα πάνω από μισή ώρα, όταν έφτασα επιτέλους στο σταθμό, είχα την αίσθηση πως είχα διασχίσει ολόκληρη τη χώρα με τα πόδια. Ευτυχώς, το επόμενο τρένο θα ξεκινούσε σε ελάχιστα λεπτά και έτσι θα ξεφορτωνόμουν σύντομα το αδιάκριτο βλέμμα του μοναδικού υπαλλήλου, που μάλλον είχε θεωρήσει ύποπτη την επιθυμία μου να ταξιδέψω τέτοια μέρα στη (...). Με το ζόρι είχε κρατηθεί, όταν του ζήτησα εισιτήριο, για να μην με ρωτήσει τι στο διάολο πήγαινα να κάνω.

Ήμουν τόσο σίγουρος ότι θα ήμουν ο μόνος επιβάτης, που όταν επιβιβάστηκα και βρήκα άλλον έναν στο βαγόνι μου, σχεδόν ενοχλήθηκα από την παρουσία

του. Όταν μάλιστα διαπίστωσα ότι ο άνθρωπος αυτός καθότανε στη θέση μου, ένιωσα τέτοιο εκνευρισμό που μόλις που κρατήθηκα και δεν κατέβηκα ξανά από το τρένο. Μετά το ξανασκέφτηκα και είπα ότι ίσως θα ήταν καλύτερα να τον πετούσα αυτόν έξω από το παράθυρο. Μόνο που επειδή τα παράθυρα ήταν μικρά και μόλις μία χαραμάδα

άνοιγε, θα έπρεπε να τον κόψω

κομματάκια

και να ταίζω το τοπίο σε ολόκληρη τη διαδρομή με την παρείσακτή του

ύπαρξη.

Τουλάχιστον έτσι θα είχα με κάτι να ασχολούμαι.

Το τρένο, στο μεταξύ, ξεκίνησε και εγώ ακόμα ήμουν όρθιος. Εκτός από τον ενοχλητικό, όλο το βαγόνι, ενδεχομένως και το τρένο, ήταν άδειο. Δεν υπήρχε λόγος σοβαρός να κάνω φασαρία. Θα μπορούσα σίγουρα να κάτσω οπουδήποτε. Ωστόσο, δεν ήθελα να κάνω

μια τέτοια υποχώρηση

, η οποία θα μετρούσε οπωσδήποτε ως μια πρώτη ήττα στο ταξίδι μου, πριν καν καλά-καλά αυτό

αρχίσει. Έτσι στάθηκα όρθιος πάνω από το κεφάλι του και του ζήτησα το λόγο.

«Συγγνώμη, αλλά αυτή είναι η θέση μου», απάντησε αυτός. «Ορίστε και το εισιτήριό μου.» Έλεγε αλήθεια. Ο ηλίθιος υπάλληλος είχε εκδώσει προφανώς δυο ίδια εισιτήρια για μας να κάνει να μαλώσουμε. Λάθος άνθρωπο σκόπευα να κάνω κομματάκια. Πάντα αυτό συμβαίνει, σε όλη τη ζωή μου.

Λάθος γυναίκες αγαπώ, λάθος άντρες σκοτώνω.

Του ζήτησα συγγνώμη και τον ρώτησα αν θα τον πείραζε να καθίσω δίπλα του. Άντι για απάντηση, μάζεψε πάνω στα γόνατα τον σάκο του. Η όρεξη μου για καυγά είχε δώσει τη θέση σε μια ακατανίκητη επιθυμία για κουβέντα.

Ο διάλογός μας διακόπηκε μονάχα μια φορά, όταν στα μισά περίπου της διαδρομής μπήκε ελεγκτής, ο οποίος αφού έλεγξε τα εισιτήριά μας και είδε ότι έχουμε κι οι δυο την ίδια θέση ακριβώς, γέλασε.

Γελάσαμε

κι εμείς μαζί του και τότε αυτός σοβάρεψε απότομα και είπε ότι αυτός που κάθεται στη λάθος θέση θα πρέπει να πληρώσει πρόστιμο. Εμείς διαμαρτυρηθήκαμε, αλλά αυτός ήταν ανένδοτος. Ο συνεπιβάτης μου μού πρότεινε να μοιραστούμε την

ποινή, αλλά του απάντησα ότι δεν έχω άλλα λεφτά και ίσα που μου είχαν φτάσει για αυτό το εισιτήριο. Έτσι του αντιπρότεινα να σφάξουμε τον ελεγκτή και ύστερα να καταλάβουμε το τρένο και να το πάμε όπου θέλουμε. «Μα εκεί που θέλουμε δεν πάει;», με ρώτησε αυτός, χωρίς να απορεί καθόλου για το αιμοσταγές σκέλος της ιδέας μου. Γελάσαμε ξανά και γέλασε μαζί μας και ο ελεγκτής για τελευταία φορά.

Σε όλη την υπόλοιπη διαδρομή κανένας δεν τόλμησε να μας ξαναδιακόψει και έτσι μπορέσαμε να τα πούμε όλα και να ανακαλύψουμε πως ο σκοπός του ταξιδιού μας ήταν τόσο παράδοξα κοινός που θα μπορούσε να δικαιολογεί ακόμα και το γεγονός ότι μας είχαν βγάλει εισιτήριο για την ίδια θέση ακριβώς μέσα σε ένα άδειο κατά τα άλλα τρένο. Και αφού τα είπαμε όλα, και αφού το τρένο πλησίαζε τα περίχωρα της (...), συνειδητοποιήσαμε ότι μονάχα ο ένας από τους δυο μας μπορούσε να αποβιβαστεί από αυτό το τρένο. Μονάχα ο ένας μας μπορούσε να ψάξει το σπίτι, όπου μας είχε προσκαλέσει η φωνή. Μονάχα ο ένας μας μπορούσε να ανταποκριθεί στο κάλεσμα ή να εκτεθεί στην απειλή της.

Πάντα έτσι συμβαίνει, να το ξέρετε. Μπορεί κάποιες ιστορίες να ξεκινούν με πολλαπλούς αφηγητές ή ήρωες, αλλά από κάποια στιγμή και έπειτα θα πρέπει ο πιο ήρωας από όλους να επιβάλει στους άλλους τη δική του μοναδική αφήγηση. Ο συνταξιδιώτης μου φάνηκε να διαφωνεί με αυτήν την άποψη και μου πρότεινε ξανά μια μέση λύση, εναλλακτική, από αυτές που ελάχιστα βοηθάνε στην εξέλιξη της όποιας ιστορίας.

-Κάνε μου μια ερώτηση!
-Τι ερώτηση;
-Όχι αυτήν πάντως.
-Κάτσε να το σκεφτώ λιγάκι πρώτα.
-Τι να σκεφτείς; Το θέμα είναι εμένα σε σκέψεις να με βάλεις.
-Έχεις δίκιο.
-Δεν θέλω δίκιο. Την ερώτησή μου θέλω.
-Καλά... για πες μου τότε, αν ήσουν, λέει, σούπερ-ηρωίδα...
-Είμαι σούπερ-ηρωίδα!
-Είσαι, ναι. Στα όνειρά μου σίγουρα. Αλλά, αν ήσουν και στ' αλήθεια, τότε ποιαν υπερδύναμη θα ήθελες να έχεις;
-Εύκολο!
-Α, ναι; Για πες!
-Να σε γαμάω!
-Τι σόι υπερδύναμη είναι αυτή; Αυτό έτσι κι αλλιώς συμβαίνει...
-Όχι έτσι όπως εσύ το εννοείς. Όχι όπως έτσι κι αλλιώς συμβαίνει.
-Αλλά;
-Να σε γαμάω ολοκληρωτικά. Όχι μόνο το σώμα σου, αλλά και την ψυχή σου. Να σε γαμάω όπως κανείς, επάνω στον πλανήτη αυτόν, άλλον ποτέ δεν γάμησε κανέναν.
-Εντάξει, το κατάλαβα. Γιατί εμένα όμως;
-Κοίτα, μπορεί να μην έχω υπερδυνάμεις, αλλά σε σένα έχω, δεν μπορώ να πω, κάποια υπεραδυναμία.

Όταν βγήκα από το σταθμό, ήτανε πια απόγευμα, και μολονότι η (...) βρίσκεται αρκετά πιο βόρεια από τη δική μου πόλη, δεν έλεγε ακόμα να δροσίσει. Θα ήθελα να βρω κάποια σκιά για να κρυφτώ μέχρι να πέσει ο ήλιος, μα είχα, υποτίθεται, αναλάβει μία αποστολή.

Έπρεπε να βρω το συντομότερο το σπίτι όπου με είχαν προσκαλέσει.

Είχα σημειώσει τη διεύθυνσή του επάνω στην παλάμη μου, αλλά έτσι όπως ιδρώνα συνέχεια, όταν την άνοιξα δεν είδα παρά μόνο

μια μουτζούρα.

Ευτυχώς με τα νούμερα πάντα τα πήγαινα καλύτερα. Έτσι, αν και είχα ξεχάσει τελείως την οδό, θυμόμουν πως το σπίτι βρισκόταν στον αριθμό 1607. Πόσοι τόσο μεγάλοι δρόμοι να υπήρχαν στη (...); Αργά ή γρήγορα με κάποιον τρόπο θα το έβρισκα. Όμως η άγνωστη φωνή με είχε προειδοποιήσει, έπρεπε να πάω εκεί όσο πιο γρήγορα γινότανε.

Η (...) φαινόταν έρημη, όπως και η δική μου πόλη. Ρώτησα δυο παιδιά που βρήκα ξαπλωμένα καταμεσής στην άσφαλτο, όμως δεν μίλαγαν την γλώσσα μου. Συνέχισα να προχωρώ, μα όποιον συναντούσα, ήταν παράφρων ή νεκρός
– άκρη με αυτούς δεν βγάζω.

Ύστερα βρήκα ένα ταξί. Ο οδηγός κοιμόταν επάνω στο τιμόνι. Τον ξύπνησα. Του είπα ότι ήμουν άφραγκος, αλλά βιαζόμουν να βρω το 1607 κάποιας οδού που είχα ξεχάσει το όνομά της. Μου είπε ότι μπορεί να με πετάξει μέχρι εκεί, φτάνει να τον απασχολούσα καθοδόν, να του έλεγα μια ιστορία τόσο καλή και αληθινή, να τον κρατούσα ξύπνιο. Του απάντησα ότι η μόνη ιστορία που ήξερα να πω ήταν αυτή που τώρα αφηγούμαι και πως ακόμα ήταν νωρίς για να γνωρίζω πώς θα εξελισσότανε. Τον απογοήτευσα. Μου έδειξε τον

δρόμο προς το βάθος. «Συνέχισε να περπατάς. Το σπίτι που αναζητάς βρίσκεται στο τέλος αυτής της λεωφόρου.» Ήθελα να μάθω πώς ήταν τόσο σίγουρος, αλλά τον πήρε αμέσως ξανά κοντά του ο ύπνος. Να τον ευχαριστήσω, να τον εκδικηθώ δεν πρόλαβα.

Είδα τα νούμερα εκεί όπου βρισκόμουν. Ακόμα ήτανε διψήφια. Μέχρι να φτάσω ως 1607, θα με έπιανε η νύχτα.

Το καλοκαίρι,
η μέρα,
η ζωή

θα τέλειωναν. Θα πέθαινε η ιστορία, πριν κάνει καν τα πρώτα της τα βήματα. Ο κόσμος θα χανόταν. Έψαξα, βρήκα ένα ποδήλατο ξεκλειδωτο. Δεν το έκλεψα. Αν όλα πήγαιναν καλά, θα το γυρνούσα πίσω. Έτσι όπως ήταν όλη η πόλη έρημη, έτσι όπως γέμιζαν τα μάτια μου με αίμα, πίστεψα πως θα έφταναν ως τον προορισμό μέσα σε λίγη ώρα.

Μα ο δρόμος ήταν ανηφορικός και η ζέστη τόσο αφόρητη. Κοίταξα ψηλά, στον ουρανό. Ήταν, νομίζω, προφανές, ο ήλιος ερχόταν
καταπάνω

μας. Ένας ακόμα λόγος να βιαστώ. Να φτάσω στο σπίτι, στη φωνή, όσο γινότανε πιο γρήγορα. Συνέχισα να προχωρώ, μέχρι που αρχίσαν τα γόνατα μου να πονούν και είπα, ας κάνω μια στάση.

Διψούσα.

Είδα στο πλάι ένα ζαχαροπλαστείο ανοιχτό. Ήταν στον αριθμό 224. Ακόμα ήμουν τόσο μακριά. Διψούσα, μπήκα μέσα. Ζήτησα να μου δώσουν νερό. Τους είπα ότι δεν έχω να πληρώσω. Τα γλυκά λιώνανε στις βιτρίνες τους και έσταζαν. Το ίδιο και τα δυο κορίτσια πίσω από τον πάγκο, που με κοιτούσαν έντρομα.

Έμοιαζαν πολύ κι εγώ διψούσα τόσο. Της ρώτησα αν είναι αδερφές κι αυτές κουνήσαν τα κεφάλια του. Το μόνο που ήθελα ήταν ένα ποτήρι με νερό.

Ορκίστηκα, αν μου το έδιναν, πως δεν θα τις πειράξω. Όσο η μια μου το έφερνε, η άλλη κατέβαζε τα στόρια. Λιώνανε τα γλυκά. Κυλούσανε τα βούτυρα και τα σιρόπια τους στο πάτωμα. Αρχίσαμε μαζί τους να κυλιόμαστε κι εμείς. Τη μια την λέγαν Δάφνη. Της άλλης δεν το συγκράτησα το όνομα. Τις φώναζα Δάφνη και τις δυο

, όσο παλεύαμε πάνω στην γλυκερή επιφάνεια. Κολλούσαμε και προσπαθώντας να σηκωθούμε όρθιοι, γλιστρούσαμε και ξαναπέφταμε. Γελούσαμε και κλαίγαμε ταυτόχρονα.

Έξω στο δρόμο, ο ήλιος όλο κι ερχόταν καταπάνω μας.

Μετά από εννέα μήνες οι δύο Δάφνες θα γεννούσαν δυο παιδιά, που θα αναλάμβαναν να αναστήσουνε τον πολιτισμό μετά από τη συντέλεια.

Όμως, αντί για την ιερή αυτή αποστολή, όλη τη μέρα θα την περνούσαν ξαπλωμένα επάνω στο ανέμελο οδόστρωμα, μέχρι να περάσουν από πάνω τους οι ρόδες κάποιου μισοκοιμισμένου ταξιτζή και να σβηστούνε όλα, οριστικά ετούτη τη φορά, μέσα σε έναν κόσμο άδειο, σε μια πόλη γεμάτη με νεκρούς και με παράφρονες.

-Θα ήθελες να μπορούσες να ταξιδέψεις στο χρόνο;
-Φυσικά! Και ποιος δεν θα ήθελε;
-Και πού λες να πήγαινες; Στο μέλλον ή στο παρελθόν;
-Στο παρελθόν, βέβαια. Αφού το ξέρεις, δεν μου αρέσει να χαλάω τις εκπλήξεις.
-Ξέρεις τι λένε για τους χρονοταξιδιώτες του παρελθόντος; Ότι οι μισοί από αυτούς πάνε πίσω για να αλλάξουν τα πράγματα και οι άλλοι μισοί για να τα ξαναζήσουν.
-Έτσι λένε, ε;
-Εσύ τι από τα δύο θα έκανες;
-Εγώ θα έκανα, κατά κάποιον τρόπο, και τα δυο ταυτόχρονα.
-Τι εννοείς; Αυτό δεν γίνεται.
-Και όμως.
-Μα πώς; Σε ποια χρονιά θα πήγαινες;
-Πότε είπαμε πως έκανες για πρώτη σου φορά έρωτα;
-Τι σημασία έχει;
-Έχει, θα δεις. Απάντησέ μου!
-Στα δεκαοκτώ.
-Πάλι καλά. Τουλάχιστον, δεν θα με κυνηγάει μετά για αποπλάνηση ή χρονοαστυνομία. Θα πήγαινα πίσω, που λες, σε εκείνην τη χρονιά, πριν γίνει το μοιραίο, θα σε έβρισκα, θα σου την έπεφτα και θα σε ξεπαρθένευα.
-Και πού το ξέρεις ότι θα σου καθόμουνα;
-Μα το έχεις ήδη κάνει.

Δεν ξέρω πόση ώρα ξόδεψα σε εκείνη την αναγκαία,
κατά τα άλλα, στάση, μα όταν άρχισα πάλι να τρέχω
με το ποδήλατό
μου

—ήταν δικό μου τώρα πια, αφού κανείς δεν βρέθηκε
εκ νέου να το κλέψει, όσο το είχα παρατημένο έξω,
εκεί στο πεζοδρόμιο- είχε αρχίσει να βραδιάζει.

Σκέφτηκα πως ίσως θα έπρεπε να βρω μία
δικαιολογία για αυτήν την καθυστέρηση. Αλλά γιατί;
Δεν έφτανε που ανταποκρίθηκα στο
αίτημα

της άγνωστης φωνής; Που άφησα το σπίτι μου και
βρέθηκα
–ναι, βρέθηκα,
δεν πήγα,
δεν ταξίδεψα-
χωρίς λεφτά, χωρίς καμία εξασφάλιση σε αυτήν την
πόλη, την τόσο κραυγαλέα ανύπαρκτη, σε αυτήν την
τραβηγμένη έως την πλάνη του ορίζοντα έρημη
λεωφόρο; Όχι, μπορεί να είχε ενοχληθεί, αν όχι και
εξοργιστεί, η φωνή από την επιπολαιότητά μου. Και
έπειτα, μπορεί εκτός από εμένα και τον συνεπιβάτη
στο βαγόνι μου να υπήρχανε και άλλοι που δέχτηκαν
την ίδια πρόσκληση και που ανταποκρίθηκαν σε
αυτήν ταυτόχρονα. Η σκέψη πως, μετά από όλα
αυτά, υπήρχε η πιθανότητα να φτάσω δεύτερος στο
σπίτι του αριθμού 1607 με τρέλαινε. Επιτάχυνα.

Παρά την ζέστη και την ανηφόρα, άρχισα να χτυπάω
τα πετάλια
με μανία

. Είχα αγχωθεί, μα ευτυχώς το άγχος μου με
έσπρωχνε μπροστά και με έκανε να περιφρονώ τον
ολοένα και αυξανόμενο πόνο στα γόνατα και στους
καρπούς μου. Το ποδήλατο, ωστόσο, δεν φάνηκε να
συμμερίζεται τα πάθη μου και λίγη ώρα αργότερα
με άφησε μονάχο, καθώς τρύπησε το μπροστινό του
λάστιχο. Έπρεπε να συνεχίσω
με τα πόδια.

Κοίταξα το νούμερο σε εκείνο το σημείο της
λεωφόρου: βρισκόμουν στο

711

. Είχα αναμφίβολα σημειώσει μια πρόοδο
σημαντική, μα ακόμα ήμουν μακριά. Ένα αμάξι
πέρασε από δίπλα μου κορνάροντας δαιμονισμένα
και με τρόμαξε. Αναρωτήθηκα εάν ο οδηγός ήθελε
να μου δείξει πως πρέπει να προσέχω ή ήταν ένας
ακόμα μνηστήρας της φωνής που πανηγύριζε με
αυτόν τον τρόπο, θεωρώντας ότι είχα πια τεθεί εκτός
της διεκδίκησης.

Και όμως, λίγα μόλις μέτρα μετά φρέναρε απότομα
και έβγαλε το χέρι του έξω από το παράθυρο
καλώντας με να πάω κοντά του. Έτρεξα, πριν να το
μετανιώσει, και τον πρόλαβα. «Πού πας», με
ρώτησε. Στο τέλος αυτού εδώ του δρόμου, του
απάντησα αόριστα, αποφεύγοντας να πω τον
κρίσιμο αριθμό, που ενδεχομένως θα με πρόδιδε.
«Δικός μας δεν είσαι», ξαναρώτησε. Δεν ήξερα τι
εννοούσε,
μα είπα ναι
και εκείνος μου έδειξε τη θέση του συνοδηγού.

Κάθισα και έδεσα τη ζώνη. Βρήκε την κίνηση αυτή
μάλλον χαριτωμένη, με κοίταξε, μου χαμογέλασε.
«Θα κάνουμε μια μικρή στάση πρώτα, αν δεν σε
πειράζει», είπε.
Με πείραζε.

Δεν το είπα.

«Έτσι κι αλλιώς δεν έχεις κι άλλη επιλογή», συμπλήρωσε. «Άλλο αυτοκίνητο σήμερα σε αυτήν την πόλη δεν κινείται.» Σκέφτηκα να τον σκοτώσω και αυτόν και ύστερα να φτάσω μέσα σε ελάχιστα λεπτά στο σπίτι της φωνής με το αμάξι του, χωρίς καθυστερήσεις, αλλά δεν πρόλαβα να ολοκληρώσω την φονική μου σκέψη και αυτός ξανασταμάτησε. «Η μικρή στάση που λέγαμε», είπε και μου έλυσε τη ζώνη ασφαλείας. Κοίταξα έξω από το παράθυρο:

745

. «Κατέβα», μου είπε, «σε χρειάζομαι. Πρέπει να μου το ξεπληρώσεις.» Πήγα να διαμαρτυρηθώ, αλλά με πρόλαβε. «Κι αν είσαι καλός, σε αφήνω μετά να με σκοτώσεις και να μου πάρεις το αμάξι μου. Να φτάσεις μέσα σε ελάχιστα λεπτά στο σπίτι της φωνής, χωρίς άλλες καθυστερήσεις.» Και γιατί να μην το κάνω από τώρα, να ξεμπερδεύω μια ώρα αρχύτερα, ρώτησα. «Γιατί είσαι περίεργος», μου απάντησε. «Θέλεις να φύγεις, βιάζεσαι, μα αλήθεια, πες μου, πόσο μακριά μπορείς να πας χωρίς να μάθεις τι σόι χάρη είναι αυτή που πρόκειται να σου ζητήσω;»

Τι σόι χάρη είναι αυτή; Μου έδειξε ένα σπίτι. Ήταν στον αριθμό

747

του ίδιου πάντα δρόμου. Μετά μου έδειξε μια γυναίκα που στεκόταν και μας κοιτούσε στο μπαλκόνι του. Μου έβαλε στο χέρι ένα κλειδί και με έσπρωξε μέχρι την εξώπορτα. Μου είπε ότι αυτός θα περιμένει στο αμάξι. Άνοιξε τέρμα το ραδιόφωνο. Είχα σχεδόν ξεχάσει πως υπήρχε η μουσική. Θυμήθηκα πόσο σιχαινόμουνα εκείνο το τραγούδι. Ξεκλείδωσα την πόρτα.

Το ίδιο ακριβώς τραγούδι κατέβαινε τη σκάλα από τον πάνω όροφο. Τώρα πια έπρεπε να βρω μια πραγματικά καλή δικαιολογία για όλη αυτήν την καθυστέρηση.

-Σε είδα χθες στον ύπνο μου.
-Αλήθεια; Πώς με είδες;
-Δεν μπορώ να σου πω... Ντρέπομαι.
-Έλα, άφησε τις βλακείες!
-Δεν ξέρω αν πρέπει να σου πω ή αν θέλεις να ακούσεις;
-Ήμουν γυμνή;
-Όχι, το ακριβώς αντίθετο. Ήσουν πολύ ντυμένη.
-Κι εσύ; Πώς ήσουνα εσύ;
-Δεν ξέρω. Δεν με είδα.
-Καλά, λοιπόν. Και τι έκανα με όλα αυτά τα ρούχα;
-Κάποια στιγμή τα έβγαλες.
-Το ήξερα. Σου το είπα.
-Όχι, σου λέω. Άκουσε. Δεν είδα τέτοιο όνειρο. Όχι όπως το νομίζεις.
-Ε, τότε τι;
-Κάποια στιγμή ξεκίνησες τα ρούχα σου να βγάζεις. Μα όσα και να έβγαζες, τα ρούχα δεν τελειώναν. Μονάχα τα τραγούδια τέλειωναν, που παίζανε από πίσω, όσο εσύ γδυνόσουν, όσο γυρνούσε ο κόσμος. Μέχρι που στέρεψε ολόκληρη η μουσική κι εσύ εκεί, ακόμα μες στα ρούχα σου, κρυμμένη, οχυρωμένη.
-Και ύστερα τι έγινε;
-Δεν ξέρω. Μάλλον ξύπνησα.
-Τι μάλλον; Μπορεί ακόμα να κοιμάσαι;
-Εσύ θα μου το πεις αυτό.
-Αν θέλεις, πάντως, μπορώ αυτό το όνειρο να σου το εξηγήσω. Κοίτα! Τώρα ένα κομμάτι ύφασμα μονάχα μας χωρίζει.

Το αυτοκίνητο του αγνώστου ευεργέτη μου ήταν παλιό, ενδεχομένως πιο παλιό κι από τον ίδιο ακόμα, αλλά φαινόταν να κάνει τη δουλειά του. Τόσο που σκέφτηκα πως θα μπορούσα να το εκμεταλλευτώ, αν η αποστολή μου στράβωνε και αναγκαζόμουν να γυρίσω, το ίδιο βράδυ κιόλας, πίσω στο σπίτι και στην πόλη μου. Βιάστηκα όμως να καταστρώσω αυτό το σχέδιο φυγής, αφού εκεί που οδηγούσα, κι ενώ έπαιζαν κάτι παράσιτα στο ράδιο, άκουσα τη μηχανή του

να μουγκρίζει κι όλο μαζί να τρέμει και να αναταράσσεται.

Πρόσεξα τότε την ένδειξη της στάθμης της βενζίνης. Ο καριόλης, το είχε αφήσει με το ντεπόζιτο αδειανό, με είχε εξαπατήσει, σκέφτηκα και κάπως έτσι δικαιολόγησα αναδρομικά όλα όσα είχα κάνει. Τα έβαλα με την τύχη μου. Έτσι όπως κινούνται ανηφορικά, δεν είχα καν να ελπίζω πως θα με βοηθήσει ο δρόμος να πάω λιγάκι παραπέρα. Και ύστερα το αμάξι έσβησε.

Άνοιξα τέρμα την ένταση στο ράδιο, βγήκα έξω, κοπάνισα την πόρτα και κοίταξα το νούμερο να δω πόσο είχα στο στόχο πλησιάζει: 1300 ακριβώς. Εντάξει, όχι και άσχημα, παρηγορήθηκα και άρχισα να περπατάω πάλι. Ήτανε ήδη νύχτα. Όλα τα φώτα της λεωφόρου ήτανε αναμμένα, μα πέρα από αυτά ολόκληρη η πόλη φαινόταν βυθισμένη σε ένα σκοτάδι σιωπηλό, πυκνό, πικρό και δύσοσμο. Κάτι σαν αποσύνθεση με είχε περικυκλώσει.

Συνέχισα να προχωρώ, ενώ η κλίση του δρόμου γινόταν όλο και πιο απότομη. Τόσο που είχα την

εντύπωση, όχι απλώς ότι ανέβαινα, μα ότι
σκαρφάλωνα
πάνω σε αυτό το ασφαλιστικό όρο.

Ήμουν πια στο 1417 –εκεί υπήρχε ένα σχολείο,
πράγμα που μου φάνηκε απροσδιόριστα παράδοξο-
όταν σταμάτησα ξανά να πάρω
μια ανάσα.

Και τότε ήταν που άκουσα τα βήματα - όχι, δεν
ήμουν μόνος. Γύρισα πίσω μου και είδα δυο τύπους
να με ακολουθάνε. «Περίμενε, πάμε μαζί. Καλύτερα
δεν είναι
με παρέα;»

Συγνώμη, μα δεν νομίζω ότι γνωριζόμαστε. «Και
όμως, φαίνεται στα ίδια μέρη πως συχνάζουμε. Στο
σπίτι της φωνής δεν πας;» Όχι, βαρέθηκα στο σπίτι
μου και βγήκα μια βόλτα. «Ποια βόλτα; Κανείς σε
αυτήν την πόλη δεν περπατάει άσκοπα. Όχι μια
τέτοια μέρα. Όχι αυτήν την εποχή. Και σίγουρα όχι
σε ετούτην την κατεύθυνση αυτής της λεωφόρου.»

Η κουβέντα γινόταν όλο και πιο ενοχλητική. Άρχισα
να κάνω υπολογισμούς, ποιον θα βαρέσω
πρώτον.

Ήταν κι οι δυο τους γεροδεμένοι και ψηλοί. Είχαν κι
οι δυο το ίδιο όνομα – νομίζω ήταν Πάρης. Ήτανε
δύο κι εγώ ήμουν πάλι μόνος μου. Είχα
το μυστικό

μου πλεονέκτημα, αυτό που και η ίδια η φωνή
ακόμα αγνοούσε. Δεν ήξερα αν θα μου έφτανε.
Έπρεπε να τους αιφνιδιάσω.

Έτσι όπως βρισκόμουν πιο ψηλά, βούτηξα και
κοπάνησα τον πρώτο στο κεφάλι. Αυτός ζαλίστηκε
και

έπεσε

. Μέχρι να ξανασηκωθεί, θα έπρεπε με τον δεύτερο
να έχω ξεμπερδέψει. Ο δεύτερος, με την ανοησία να
στάζει από τα μάτια του, με ρώτησε, «γιατί το
έκανες αυτό;» Βλέποντας πως δεν έχω όρεξη για
άλλες συζητήσεις, όρμισε καταπάνω μου με τις
γροθιές σφιγμένες. Τον άφησα λίγο να ξεθυμάνει
βαρώντας με και αφήνοντάς τον να πιστέψει ότι
πονούσα και υπέφερα. Μέχρι που βρήκα, κάποια
στιγμή, το στήθος του αφύλακτο και με ένα μόλις
χτύπημα τού έκοψα την ανάσα. Τα ηλίθιά του μάτια
κόντεψαν να χυθούνε στο οδόστρωμα. Έκανε ένα
βήμα πίσω, σκόνταψε, παραπάτησε. Έπεσα με όλη
τη δύναμή μου πάνω του και συνέχισα έτσι να τον
χτυπάω, μέχρι που ένιωσα πως ήταν πια

Αναίσθητος

. Την ώρα εκείνη ο πρώτος φαινόταν να συνέρχεται.
Σηκώθηκα όρθιος και στάθηκα από πάνω του, ενώ
πάλευε να ανασηκωθεί σπρώχνοντας με το χέρι του
το έδαφος. Του έδωσα μια κλωτσιά και αυτός
σωριάστηκε ξανά. Ακόμα μία έφτανε για να περάσει
όλη τη βραδιά εκεί, παρέα με τον φίλο του.

Τους γύρισα την πλάτη και άρχισα ξανά να περπατώ,
μα τότε ξαφνικά κατάλαβα ότι υπήρχε εκεί κοντά
ένα κοινό που τόσην ώρα παρακολουθούσε σιωπηλό
ετούτη την παράσταση. Στα κάγκελα του σχολείου
πλάι μας, στο νούμερο 1417, μια ομάδα πιτσιρίκια
στέκονταν και με κοίταζαν. Τι γύρευαν, άραγε, εκεί,
βραδιάτικα,
καλοκαιριάτικα;
Αμέσως άρχισα να τρέχω σαν να με κυνηγούσε ο
διάβολος ή ότι άλλο αποτρόπαιο αυτά τα ανήλικα
δαιμόνια εκεί αντιπροσώπευαν.

-Να σε ρωτήσω κάτι; Πώς θα με περιέγραφες;
-Τι θες να ακούσεις πάλι;
-Γενικά, αν χρειαζόταν να με περιγράψεις κάπου, τι ακριβώς θα έλεγες;
-Θα έλεγα πως είσαι όμορφη, ψηλή, μελαχρινή...
-Άλλο εγώ σε ρωτάω. Πώς θα έδινες να καταλάβει κάποιος ότι εγώ είμαι αυτή για την οποία εσύ μιλάς; Πώς θα τον έκανες να δει μέσα στα λόγια σου εμένα ανάμεσα σε δεκάδες άλλες όμορφες, ψηλές, μελαχρινές;
-Α, μάλιστα. Κατάλαβα. Άκου λοιπόν, το έχω: Θα του έλεγα πως έχεις μάτια ασιατικά, στόμα γεμάτο απειλές, γεμάτο υποσχέσεις, λαιμό που θέλεις να τον τυλίξεις στις παλάμες σου, βυζιά αμαζονίου, μπούτια τεκτονικά, σεισμογενή, να μην σου τύχει και ανυποψίαστος βρεθείς, εκεί ανάμεσα τους... Να συνεχίσω; Ε; Τι λες;
-Τι είναι όλα αυτά; Εγώ περιγραφή σου ζήτησα κι εσύ μου φτιάχνεις στίχους.
-Καλά, αν δεν σου αρέσει η ποίηση, σε έχω και σε πρόζα.
-Τι θες να πεις;
-Λέω πως θα μπορούσα να του πω, ας πούμε, μια ιστορία.
-Και ο άλλος θα καταλάβει από αυτήν ότι μιλάς για μένα;
-Όχι, αλλά θα ξέρει να σε βρει, αν θέλει να σε ψάξει. Μπορεί οι ιστορίες μου να αρχίζουν από μένα, μα πάντα προς εμένα παν, σε σένα καταλήγουν.

Κάποια στιγμή η ανηφόρα άρχισε σιγά-σιγά να εξομαλύνεται. Βρισκόμουν πια στα τελευταία μέτρα αυτής της λεωφόρου, που έμοιαζε να καταλήγει σε ένα παράδοξο αστικό οροπέδιο. Κοίταξα πίσω μου, όλον τον δρόμο που είχα διανύσει, και με έπιασε ίλιγγος, μόλις συνειδητοποίησα πόσο ψηλά είχα ανεβεί. Η (...) τώρα πια φαινόταν βυθισμένη μέσα σε εκείνον τον πολεοδομικό γκρεμό από τσιμέντο και από μέταλλο. Κοίταξα ξανά μπροστά. Τα τελευταία οικοδομικά τετράγωνα έσβηναν μαζί με τα φώτα της κεντρικής οδού και ύστερα ακολουθούσε κάτι σαν ζούγκλα, σαν ένα χάος

αόριστο κι
ανεξερεύνητο.

Κοίταξα πλάι μου. Βρισκόμουν στον αριθμό 1567. Μόλις σαράντα νούμερα με χώριζαν από τον προορισμό μου, με τον οποίο είχα πια αποκτήσει οπτική επαφή, αν και προφανώς δεν γνώριζα ποιο από όλα αυτά, τα τελευταία σπίτια, ήταν εκείνο της φωνής.

Και έτσι όπως προχωρούσα αναζητώντας με το βλέμμα μου, πρόσεξα ότι σε αντίθεση με την υπόλοιπη την πόλη, εδώ υπήρχε κόσμος. Υπήρχαν άνθρωποι γύρω μου πολλοί, σε όλα τα μπαλκόνια, που παρακολουθούσαν το πέρασμά μου κρατώντας την ανάσα τους, σαν να έβλεπαν ταινία.

Παρέες, ζευγάρια, οικογένειες τρώγαν καρπούζια, παγωτά κι ό,τι άλλο είχε περισσέψει από τα μεσημεριανά τραπέζια και με κοιτούσαν σιωπηλοί, λες κι έκανα την πιο μεγάλη τρέλα.

Κάποια παιδιά βάζαν κάτι τσιρίδες και με δείχνανε, μα οι γονείς τους τα συνέφερναν, σκύβοντας και ψιθυρίζοντας τους στο αυτί λόγια ακατανόητα, που μόνο λίγο πριν το θάνατό τους θα τα θυμόντουσαν ξανά και θα τα καταλάβαιναν.

Ντράπηκα.

Έσκυψα το κεφάλι και συνέχισα, χωρίς να ρίχνω καν ματιές στους αριθμούς του δρόμου. Δεν είχε, εξάλλου, νόημα. Είχα ήδη φτάσει και τώρα το μόνο που θα έπρεπε να με απασχολεί είναι το τι θα έλεγα για να δικαιολογηθώ που είχα τόσο πολύ καθυστερήσει. Και κάπως έτσι έφτασα μπροστά στο τελευταίο σπίτι της πλευράς με τους μονούς τους αριθμούς. Σήκωσα το κεφάλι μου και άκουσα κάτι πνιχτά γελάκια. 1605.

Δεν μπορεί.

Δεν είναι αυτό το τέλος. Κι αν δεν θυμόμουνα καλά; Κι αν είχα κάνει λάθος; Μια γριά καθότανε μόνη στη βεράντα αυτής της μονοκατοικίας και με κοιτούσε ειρωνικά, ενώ χάιδευε το σκαλιστό μπαστούνι της. Συγγνώμη, κυρία, εσείς μένετε εδώ; Αυτό είναι το τελευταίο σπίτι; Αντί για απάντηση, σήκωσε το μπαστούνι και το βάρεσε με δύναμη στο κάγκελο. Είδα το σχέδιο στην κορυφή του μπαστουνιού: ένα κεφάλι λύκου.

Τρόμαξα.

Πήγα και στάθηκα ξανά καταμεσής στο δρόμο. Κοίταξα όλα εκείνα τα μπαλκόνια που από πάνω μου κρεμόντουσαν. Κανένας δεν φαινόταν πρόθυμος για να με βοηθήσει. Εάν ξανάρθω προς τα μέρη σας, θα

είμαι ζωσμένος με εκρηκτικά και όλους σας μαζί μου
θα σας πάρω
, να το ξέρετε,
είπα κουνώντας τη γροθιά μου στον αέρα και έτσι
συνέχισα φωνάζοντας και βρίζοντας, μα αυτοί
γελούσαν και τα χάχανα σκέπαζαν τις φωνές μου.
Κάποιοι αρχίσαν να μου πετάνε πράγματα και
γρήγορα τους μιμηθήκαν κι οι άλλοι. Οι πιο πολλοί
πετούσαν σκουπίδια και αντικείμενα ασήμαντα, μα
κάποιοι έριχναν κειμήλια οικογενειακά και άλλα
πολύτιμα που είχαν για χρόνια μες στα σπίτια τους
φυλάξει. Μέχρι που ένας άρπαξε
το ίδιο το παιδί του
και καταπάνω μου κι αυτό το εκσφενδόνισε. Εγώ,
για να προφυλαχτώ, έτρεξα ξανά κάτω από τη
βεράντα της γριάς.

Το πιτσιρίκι έσκασε επάνω στο οδόστρωμα, μα
παραδόξως δεν φάνηκε να είχε πάθει κάποια
σοβαρή ζημιά από αυτήν την πτώση. Ο πατέρας του,
από τον τρίτο όροφο, του φώναζε να σηκωθεί και να
γυρίσει σπίτι. Όμως αυτό εκεί, έκανε πως δεν
άκουγε και έμενε ξαπλωμένο πάνω στο δρόμο
ανάσκελα, σαν να λιαζόταν κάτω από έναν ήλιο που
δεν επρόκειτο
ξανά ποτέ
να ανατείλει. Μου φάνηκε πως κάτι έλεγε, ενώ
γυρνούσε με τρόπο το κεφάλι κι άλλοτε κοίταζε

εμένα κι άλλοτε το σκοτάδι, μες στο οποίο χανότανε
μετά τα σπίτια ο δρόμος.

Έσκυψα, σύρθηκα προς το μέρος του, ενώ οι
γείτονες είχαν αρχίσει πάλι τον βομβαρδισμό, και με
μεγάλο κόπο έφτασα πλάι στο κεφαλάκι του. Τι λες,
το ρώτησα. Θες να μου δείξεις κάτι;

Μετά το δάσος,

μου απάντησε, έχει και άλλους αριθμούς. Υπάρχουν
κι άλλα σπίτια. Εκεί είναι το 1607. Συνέχισε να
προχωράς. Έχεις ακόμα
δρόμο.

-Πες μου, σου έχει μείνει ανεκπλήρωτο κάποιο απωθημένο;

-Πολλά, μπορεί να είναι και αμέτρητα. Μικρός ακόμα είμαι.

-Ερωτικό, θέλω να πω. Δεν έχεις κάποια φαντασίωση που ακόμα δεν την έχεις δει να πραγματοποιείται.

-Όχι, από αυτά όλα καλά... Αν ήταν οι φαντασιώσεις μου άλμπουμ με αυτοκόλλητα, από αυτά που έχουν τα παιδιά, θα το είχα συμπληρώσει.

-Τότε τι κάνουμε εδώ; Έτσι θα πάμε, παίζοντας μόνο επαναλήψεις;

-Όχι, εντάξει, υπάρχει μια. Κάτι ακόμα λείπει.

-Ποια είναι αυτή; Θες να μου πεις, τώρα που όλα τα λέμε;

-Η έλλειψη βαρύτητας.

-Άρχισες τις βλακείες;

-Όχι. Να πηδηχτούμε στο διάστημα, σε κάποιον δορυφόρο.

-Νομίζω αυτό δεν γίνεται.

-Μην βιάζεσαι! Μπορεί όχι ακόμα, αλλά δεν ξέρεις αύριο, του χρόνου ή αργότερα, στον άλλον τον αιώνα.

-Καλά, άσε, κατάλαβα...

-Γιατί; Σε απογοήτευσα;

-Εγώ φταίω που ήθελα να ακούσω κάτι ρεαλιστικό. Κάτι που να ισχύει.

-Α, όχι! Μην μπερδεύεσαι! Ρεαλισμός είναι αυτό που κάνουν τα σώματα. Το άλλο μέσα στα κεφάλια μας ανήκει σε άλλο ρεύμα.

Ναι, και τότε μπήκα μες στο δάσος. Συνέχισα να προχωρώ πάνω στη λεωφόρο, που αφού είχε πλέον βαρεθεί να διασχίζει αυτήν την πεθαμένη πόλη, εισέβαλλε μέσα σε εκείνην την οργιώδη βλάστηση, που πόδι ανθρώπινο ποτέ δεν τόλμησε να την καταπατήσει.

Όχι, δεν έβλεπα απολύτως τίποτα. Μονάχα περπατούσα. Βάδιζα εκεί, στα σκοτεινά, κι έκανα υποθέσεις. Υπέθετα πως ήμουνα πολύ κοντά στον τελικό προορισμό, αλλά και

πιο μακριά από ποτέ
από το σπίτι μου. Υπέθετα πως ήμουν ακόμα
ζωντανός - αυτό το υποθέτω ακόμα. Υπέθετα πως
είχα απομείνει πια ο μόνος προσκεκλημένος της
φωνής, αφού όσοι από τους άλλους πέρασαν μέσα
από τη δική μου την αφήγηση –λες και υπήρχε άλλη-
τους είχα με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο –κυρίως
με τον άλλον- θέσει εκτός του παιχνιδιού και
εξουδετερώσει. Και όσοι δεν βρήκαν τρόπο να
τρυπώσουν μες στην ιστορία μου, ήταν
έτσι κι αλλιώς ανύπαρκτοι,
δεν με ενδιαφέρον.

Τέλος υπέθετα ότι συνέχιζα να προχωρώ μπροστά,
μα έτσι όπως βασιζόμουν αποκλειστικά στην
σίγουρα αμφιλεγόμενη αφή των παπουτσιών μου, η
υπόθεση αυτή φοβόμουν πως θα οδηγούσε σε
κάποιο θέαμα κωμικοτραγικό, όταν θα ανέτειλε
ξανά σε λίγη ώρα ο ήλιος.

Πάντως, όσο κινούμουν πάνω σε δρόμο λείο και
επίπεδο, θεωρητικά τουλάχιστον, όλα πηγαίνανε
καλά. Έπρεπε να παραμείνω πάση θυσία πάνω σε
αυτό το οδόστρωμα. Έτσι, κάθε φορά που
σκόνταφτα πάνω σε κάποια
πέτρα

, κάθε φορά που ένας κορμός μού έκοβε το δρόμο,
έκανα αμέσως ελιγμούς, διορθώνοντας την κατά τα
άλλα αυστηρά ευθύγραμμη πορεία μου. Ήξερα πως
έτσι και έχανα τη μόνη ασφαλή οδό που μου είχε

απομείνει, πως έτσι και έκανα το λάθος και άρχιζα να περπατώ στο ανώμαλο το έδαφος του δάσους, τότε αυτομάτως όλα θα τελειώνανε.

Κανείς

ποτέ δεν θα άκουγε να λεν κάτι για μένα.

Κανείς

δεν θα νοιαζότανε να πληροφορηθεί πού ακριβώς είχα χαθεί, πού είχα ταξιδέψει.

Κανένας

δεν θα μάθαινε ποτέ πώς πέρασα αυτό το καλοκαίρι. Κι αυτό, εκείνη τη στιγμή, μου έμοιαζε με κρίμα ακόμα πιο μεγάλο και από το να μην φτάσω τελικά ως τον προορισμό μου.

Έτσι συνέχισα να προχωρώ μες στο πυκνό σκοτάδι. Κι ενώ ευχόμουν να έβρισκα κάπου μια σύμμαχο πηγή φωτός

να με διευκολύνει, σύντομα το μετάνιωσα, όταν είδα να ξεφυτρώνουν ανάμεσα στα δέντρα διάφορες λάμπεις απόκοσμες, φρικιαστικές. Είπα πως θα ήτανε μάτια θηρίων και αρπακτικών, που παραμόνευαν να πιάσουν κάθε διερχόμενη τροφή που έψαχνε να βρει βραδιάτικα χαμένα σπίτια κι αριθμούς στην σκοτεινή πλευρά της πόλης. Σκέφτηκα ότι ίσως η φωνή να γνώριζε πως θα έπεφτα σε αυτήν την

δόλια παγίδα.

Πως ήταν όλη αυτή η άγρια πανίδα τα κατοικίδια ζωάκια της και πως τα τάζε μοιράζοντας

προσκήσεις στα ανώνυμά της θύματα, που έκαναν
το λάθος να απαντούν
μες στο κατακαλόκαιρο
σε αγνώστου προελεύσεως
επίμονα και θελκτικά τηλεφωνήματα.

Είπα να κάνω πίσω. Μα μέχρι να το πάρω
απόφαση,
οι λάμπεις με είχανε για τα καλά σφιχτά
περικυκλώσει. Σταμάτησα. Όχι, δεν είχε νόημα να
κάνω κάτι άλλο. Μάταια πάλευα να δω τι είδους ζώα
ήταν αυτά που θα με κατασπάραζαν. Ένωθα τα
γρυλίσματα, άκουγα τις ανάσες, μα ούτε το
περίγραμμά τους να διακρίνω στο περίπου δεν
κατάφερνα. Θα με έτρωγε κυριολεκτικά τα μαύρο το
σκοτάδι.

Κι ενώ περίμενα τα κτήνη να κάνουνε την πρώτη
κίνηση -όχι πως θα προλάβαινα εγώ να την
ανταποδώσω- μου ήρθε
μια ιδέα
από αυτές που, μέσα στα βιβλία, πάντα γεννούν οι
ήρωες σε τέτοιες περιπτώσεις. Σκέφτηκα πως ίσως
αν τουςμίλαγα, να με καταλαβαίνουν, και αν όχι να
με συμπαθούσανε, έστω να με μισούσαν τόσο, που
να σιχαίνονταν όχι μονάχα να με φαν, μα και να με
ακουμπήσουν. Ναι, αυτή ήταν οπωσδήποτε η μόνη
μου ελπίδα. Να κάτσω και να τους αφηγηθώ μια
από τις ιστορίες

που με είχαν φέρει ως εδώ,
μια από αυτές
που είχανε τον κόσμο καταστρέψει.
Είχα πολλές, διάφορες, αλήθειες, στο μυαλό μου.
Μάλιστα κάποιες από αυτές τις είχα ήδη γράψει.
Χάρη σε αυτές, εξάλλου, είχα φτάσει ως εκεί, χάρη
σε αυτούς που τις διαβάζανε είχα επιβιώσει.
Έπρεπε, όσο πιο γρήγορα γινόταν, να επιλέξω την
καλύτερη. Το ακροατήριό μου είχε ανοίξει ήδη τα
σαγόνια του.

Για ακούστε τώρα λίγο.

-Τι σκέφτεσαι όταν με πηδάς;
-Δεν σκέφτομαι. Αυτό είναι το θέμα.
-Δεν σε πιστεύω. Πάντα κάτι σκεφτόμαστε. Πάντα υπάρχει κάτι.
-Μπορεί, αλλά την ώρα εκείνη δεν έχω κάτι που να με απασχολεί. Ακόμα και να σκέφτομαι, μετά δεν το θυμάμαι.
-Άλλες δεν σκέφτεσαι, λοιπόν;
-Όχι! Αυτό αποκλείεται.
-Σκέφτεσαι τότε εμένα.
-Εσύ είσαι εκεί. Τι ωφελεί να σε σκεφτώ;
-Γιατί; Τη σκέψη σου απασχολούν μόνο όσα υπάρχουν μακριά; Μονάχα αυτά που λείπουν;
-Τέτοιους συλλογισμούς πολύπλοκους ποτέ δεν έχω κάνει.
-Ποτέ επάνω στο κρεβάτι μου; Κι όσο είσαι στο δικό σου;
-Ναι, τότε σίγουρα σε σκέφτομαι.
-Πες μου, τι σκέφτεσαι ακριβώς; Πες μου μονάχα ένα!
-Πως είσαι από πάνω μου. Πως σε έχω από κάτω. Πως κάνουμε διάφορα. Πως με έχεις και σε έχω.
-Τι εννοείς διάφορα; Αυτά που κάνουμε μαζί ή κι άλλα που δεν ξέρω;
-Τι θέλεις τώρα να σου πω; Μπορεί κι από τα δύο.
-Αυτά που ξέρω, κράτα τα. Τα άλλα θέλω να μάθω. Γιατί όσο σε απασχολούν, δικός μου δεν θα είσαι.
-Δεν ξέρω αν όλα λέγονται.
-Γιατί δεν δοκιμάζεις; Τι σκέφτεσαι όταν με πηδάς;

Το καλοκαίρι του 1993 ήρθα πρώτη φορά στη (...).
Μέχρι τότε η πόλη σας δεν μου ήταν άγνωστη
ακριβώς, αφού είχα ακούσει για αυτήν να λέγονται
διάφορα.

Τα πιο πολλά από αυτά αρνιόμουνα να τα πιστέψω.
Μου έμοιαζαν με
υπερβολές,
από αυτές που λένε οι άνθρωποι που δεν τολμούν
να ταξιδέψουνε έξω από τη γειτονιά τους. Εμένα
όμως, η δική μου γειτονιά, την εποχή εκείνη, είχε
ξεσηκωθεί και γύρευε τρόπο για
να με διώξει.

Έτσι, κι εγώ το εκμεταλλεύτηκα, τα μάζεψα και πήρα
το τρένο για τα βόρεια, για να διαπιστώσω από
κοντά αν όλοι αυτοί οι

μύθοι

είχανε κάποια σχέση με την πραγματικότητα. Είχα
πιστέψει τότε πως έτσι και ανακάλυπτα κάτι
σημαντικό εδώ και ύστερα έβρισκα κάποιον τρόπο
μαζί μου να το πάρω, όχι μονάχα θα με
συγχωρούσαν

η γειτονιά κι η πόλη μου

, μα θα μου έδιναν μια δεύτερη ευκαιρία, και αργά ή
γρήγορα θα υποτάσσονταν σε όλα εκείνα

τα παράφορά μου σχέδια

για το τότε μέλλον,

τα οποία με τόσο

επιμελή αφέλεια κατέστρωνα.

Στο τρένο που ανέβηκα θέση κενή δεν είχε και έτσι,
αν και είχα βγάλει εισιτήριο, αναγκάστηκα να
ταξιδέψω όρθιος. Οι υπόλοιποι επιβάτες με
χλεύαζαν σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής. Μου
έλεγαν,

«πού πας. ρε αλήτη, απατεώνα; Πάλι κρυψώνα
ψάχνεις να κρυφτείς; Πάλι αναζητάς συνένοχους για
να τους κοροϊδέψεις;»

Εγώ έκανα πως δεν άκουγα, πως αδιαφορούσα και
κρεμασμένος στο παράθυρο

πάλευα να συγκεντρωθώ

στο βιαστικό τοπίο της φυγής μου.

Λίγο πριν φτάσουμε στη (...), ένα κορίτσι με ένα άσπρο πουκάμισο ήρθε κοντά μου να μου πει πως μου παραχωρεί τη θέση της. Της είπα ότι τώρα πια δεν έχει νόημα

–τα ερεβώδη προάστια της (...) ήδη είχαν κάνει τους επιβάτες του τρένου να τρομάζουνε και να βουλώσουν επιτέλους τα βρωμερά τους στόματα. Αυτή όμως επέμεινε και τότε εγώ της αντιπρότεινα να βγούμε

το βράδυ

μία βόλτα.

Φτάσαμε, βγήκαμε από το σταθμό και πήραμε ένα ταξί για να μας πάει ως το κέντρο – θα περπατούσαμε, αλλά μόλις είχε αρχίσει να πέφτει μια γαλακτερή βροχή

κι έτρεχαν όλοι να προφυλαχθούν όπως κι όπου μπορούσαν. Ο ταξιτζής μας κρυφοκοίταζε από το καθρεφτάκι του, ενώ αυτή άπλωνε τα δάχτυλά της πάνω στο παντελόνι μου

και μου ψιθύριζε στο αυτί

τα πιο χυδαία λόγια.

Άρχισα να ξεκουμπώνω το άσπρο πουκάμισό της και παραλίγο να χαθεί ο έλεγχος του οχήματος, την ώρα που προσπαθούσε ο οδηγός να αποφύγει άλλα ζευγάρια που ερωτοτροπούσαν ξαπλωμένα πάνω στο ήδη μουλιασμένο από τη βροχή οδόστρωμα. Κάποια στιγμή μας έπιασε φανάρι και τότε εμείς ανοίξαμε την πόρτα του ταξί, βρήκαμε έξω και

τρέξαμε μακριά γελώντας και φωνάζοντας. Τρέχαμε πιασμένοι

χέρι-χέρι,

μέχρι που το κορίτσι είδε κάτι σε μια βιτρίνα και σταμάτησε απότομα. Τι έγινε, τη ρώτησα.

«Θέλω να φάω όλα αυτά»

, είπε και μου έδειξε πίσω από την τζαμαρία κάτι γλυκά που μας περίμεναν εκεί, στα ράφια παρατεταγμένα. Έσπασα το τζάμι και αρχίσαμε να τα καταβροχθίζουμε χωρίς καμία τύψη. Μαζί τους καταπίνουμε κομμάτια θρύψαλα γυαλί, μα όχι, δεν μας ένοιαζε. Ήμασταν τόσο νέοι. Και ολόκληρο τον κόσμο να γινότανε να τρώγαμε, μπορούσαν ακόμα τα στομάχια μας να αντέξουνε κάθε δοκιμασία. Τα φώτα στους δρόμους της (...) ανάψανε.

«Κοίτα»

, μου είπε και έδειξε ψηλά,

«σαν να έρχεται η νύχτα. Έχεις κάπου να κοιμηθείς; Απόψε που θα μείνεις;»

Με κάλεσε στο σπίτι της. Ήταν στο τέλος εκείνης της λεωφόρου. Κλέψαμε ένα ποδήλατο και διασχίσαμε με αυτό όλη σχεδόν την πόλη. Μέχρι που η πόλη εξαφανίστηκε μέσα σε ένα δάσος σκοτεινό, από όπου συρίγματα και βρυχηθμοί ακούγονταν μονάχα. Όχι, δεν ήθελα να μπω, της είπα πως φοβάμαι.

«Και πώς θα φτάσεις σπίτι μου; Νόμιζα πως με θέλεις.»

Να κάνω πίσω ήταν αργά, μα άλλο τόσο ήταν νωρίς μπροστά να προχωρήσω. Και τότε ήταν που

σκέφτηκα την παρακάτω ιδέα. Ας μπορούμε, είπα, μα
ας κάνουμε

πρώτα

ένα τσιγάρο.

Της πρόσφερα, της άναψα και ύστερα έβαλα φωτιά
στο άσπρο πουκάμισο της. Και κάηκε μαζί με αυτήν
κι ολόκληρο το δάσος κι όσες ζωές το κατοικούσανε
φύγαν κι αυτές μαζί της. Αυτή ήταν η ιστορία μου
και αν δεν αρέσει, έχω και άλλες να σας πω. Και
είναι φτιαγμένες όλες τους

από την ίδια ύλη.

Από την στάχτη που άφησε εκείνη εκεί η νύχτα.

-Αλήθεια, σκέφτηκες ποτέ πώς θα τελειώσουν όλα;
-Ποια όλα;
-Όλα, τα πάντα, η ζωή, εμείς, η ιστορία...
-Με ένα μπαμ, φαντάζομαι. Έτσι όπως κάνει, όταν
τρυπάς μπαλόني με καρφίτσα.
-Κι αν το ήξερες, τι θα έκανες;
-Θα έκλεινα τα αυτιά μου.
-Αν ήταν, λέει, να γίνει σε ένα μήνα η συντέλεια, πώς
θα περνούσες τις τελευταίες μέρες;
-Μα η συντέλεια έγινε. Πάλι τα ίδια θα λέμε;
-Ναι, έγινε. Αλλά πες ότι τώρα γίνεται ξανά και έχεις
να διαλέξεις. Τι θα έκανες, πριν καταστραφεί
ολοσχερώς ο κόσμος;
-Θα αγόραζα ίσως μετοχές ή θα άρχιζα μαθήματα,
να μάθω ξένες γλώσσες.
-Θα απαντήσεις σοβαρά ή μόνο μαλακίες;
-Δεν ξέρω... Μάλλον θα ήθελα να μείνω λίγο μόνος.
-Πάλι καλά.
-Τι εννοείς;
-Αν έλεγες πως θα θέλεις να τις περάσουμε μαζί,
μάλλον θα ξενέρωνες.
-Κι εσύ αυτό δεν θέλεις;
-Εγώ ρωτώ τώρα. Και εκεί, στη μοναξιά σου, τι λες,
θα με σκεφτόσουν; Κι αν ναι, τι θα σκεφτόσουν
ακριβώς; Αυτά που ζήσαμε μαζί ή όσα δεν
προλάβαμε;
-Αν ήτανε να γίνει χθες, θα ήταν μάλλον το δεύτερο,
μα αν είναι να γίνει αύριο, στα σίγουρα το πρώτο.
-Καλώς, λοιπόν. Ας γίνει!

Αφού κατόρθωσα να ξεφορτωθώ οριστικά όλες τις απειλές και τα εμπόδια, που αυτή η διαδρομή μου είχε επιφυλάξει, έφτασα έξω από το σπίτι με τον αριθμό 1607, το μόνο μετά το δάσος που στεκότανε όρθιο, αφού όλα τα υπόλοιπα τριγύρω του κείτονταν σε ερείπια.

Ήταν ψηλό και πέτρινο και έμοιαζε με πύργο, του οποίου οι πρώτοι δύο όροφοι ήταν καλά κρυμμένοι πίσω από παράθυρα τυφλά κι από χτισμένες πόρτες. Στον τρίτο όροφο κρεμότανε ένα μικρό μπαλκόνι. Επάνω στο μπαλκόνι διέκρινα μια γυναικεία μορφή

με την πλάτη της γυρισμένη προς το δρόμο. Το μόνο που μπορούσα να πω με σιγουριά, από εκείνη την απόσταση εκείνη και μέσα στο ημίφως, ήταν πως είχε μαύρα μακριά μαλλιά.

Πάντως, φαινόταν να είναι μόνη της. Αν και δεν είχα μέχρι εκείνη τη στιγμή τολμήσει να εικονοποιήσω τη φωνή που είχα ακούσει στο τηλέφωνο, αμέσως συνειδητοποίησα πως ήτανε εκείνη. Σκέφτηκα πως τα είχα καταφέρει τελικά, μα πάλευα να κρύψω τον ενθουσιασμό μου. Αφού ακόμα βρισκόμουν στο δρόμο και με όλα αυτά που είχα τη μέρα και τη νύχτα εκείνη συναντήσει, πριν την ακούσω να μου μιλάει από κοντά, δεν ήτανε καθόλου εύκολο να πω πως είχα ολοκληρώσει την αποστολή μου. Πως είχα με επιτυχία ανταπεξέλθει σε όλες τις δοκιμασίες που αυτή συνεπαγότανε. Πως ήμουν ακόμα ζωντανός.

Πως δεν με είχε καταπιεί η άθλια ετούτη πόλη.

Πλησίασα στην είσοδο. Ήτανε κλειδωμένη και όσο και να έψαξα δεν βρήκα κουδούνι να χτυπήσω. Έπρεπε μάλλον να της φωνάξω να μου ανοίξει. Δεν ήξερα ή δεν θυμόμουν, όμως, το όνομά της και ντράπηκα να χρησιμοποιήσω κάποια άλλη λέξη ακατάλληλη

για τέτοιες περιστάσεις. Έτσι, αποφάσισα να σκαρφαλώσω μέχρι το μπαλκόνι της, πατώντας πάνω στις πέτρες της τοιχοδομής που εξείχανε.

Πάτησα και ανέβηκα.

Την ώρα που έφτανα στον πρώτο όροφο, άκουσα μέσα από τα σφραγισμένα του παράθυρα ήχους του πάθους και της ηδονής.

Μάντεψα

τους εντοιχισμένους εραστές, που έκρυβαν εκείνα τα ντουβάρια.

Την ώρα που έφτανα στον δεύτερο, είδα μέσα από τις ρωγμές του, γυμνές σκιές ανθρώπων που χορεύανε σε έναν ρυθμό τέτοιο, που μόνο οι απολαύσεις του έρωτα μπορούν να υπαγορεύσουν.

Μάντεψα

το τραγούδι.

Την ώρα που πιανόμουν από το κάγκελο του μπαλκονιού, ανέτειλε ο ήλιος.

Στάθηκα πίσω από την πλάτη της. Ήταν μαύρα, αλήθεια, τα μαλλιά της. Κι ήταν επίσης μακριά. Αν ήθελε, αν φρόντιζε, αν τα έριχνε στο δρόμο, θα είχα πιαστεί από αυτά. Θα έφτανα στην ώρα μου. Δεν θα είχα ανάγκη άλλο πια από δικαιολογίες.

«Άργησες»

, είπε, χωρίς να με κοιτάξει. Άργησα, αλλά ήρθα. Και από ότι βλέπω, έφτασα πρώτος. Κέρδισα. «Ποιος σου είπε ότι υπήρχανε κι άλλοι μες στο παιχνίδι; Πώς έβγαλες τέτοιο αυθαίρετο συμπέρασμα;» Και όλοι αυτοί οι άνθρωποι; Κι όλος αυτός ο κόσμος; «Άδικα ψάχνεις για εχθρούς.

Μόνος εχθρός ο δρόμος.

Έφτασες. Τα κατάφερες. Σταμάτα να γκρινιάζεις. Για πες, τι δώρο μου έφερες;» Ήρθα εγώ. Είμαι εδώ. Δεν είναι ετούτο αρκετό; «Όχι», μου απάντησε αυτή, «έφτασες, μα δεν φτάνει. Πρέπει να ψάξεις τρόπο και να βρεις κάπως να επανορθώσεις.» Να επανορθώσω, αλλά πώς; Τι θα ήθελες να κάνω; «Να κάνεις ακόμα τίποτα. Θα κάνουμε μαζί μετά. Να πεις μπορείς, ωστόσο. Είσαι καλός, μου είπαν, στο να λες, να φτιάχνεις ιστορίες. Διάλεξε μια και πες την μου.

Διάλεξε μια και χτύπα.

Αν μου αρέσει η ιστορία σου, μένεις εδώ μαζί μου. Αν δεν μου αρέσει, πέφτεις ξανά στο δρόμο και γκρεμίζεσαι. Γυρνάς αμέσως σπίτι. Χωρίς το πρόσωπο να δεις, τα μάτια να κοιτάξεις. Χωρίς να μάθεις αν άξιζε πραγματικά να κάνεις το ταξίδι.»

Ήθελα να διαμαρτυρηθώ, μα ήξερα ότι, και δίκιο να είχα, θα το έχανα. Η πιο καλή ιστορία μου ήταν αυτή

που ζούσα. Πώς θα μπορούσα, άραγε, να την αφηγηθώ, πριν καν αυτή τελειώσει; Πώς θα μπορούσα να προβλέψω με ασφάλεια την εξέλιξη, χωρίς να την προκαταβάλω; Είχα και άλλες ιστορίες για να πω.

Έχω πολλές ακόμα.

Μα όλες τους μοιάζανε –μοιάζουν ακόμα, δηλαδή– αδιάφορες, ασήμαντες, κοινές, μπροστά σε αυτήν που εκείνο το μικρό μπαλκόνι σήκωνε. Μπροστά σε αυτήν, που η πόλη είχε ανεχθεί. Στην ιστορία όλου αυτού του ταξιδιού, που ο δρόμος είχε αντέξει.

-Πριν από μένα τι σκεφτόσουν;

-Δεν ξέρω, δεν θυμάμαι.

-Σκεφτόσουν τις πρώην σου, το δέχομαι, εντάξει. Αλλά εγώ πού ακριβώς βρισκόμουν τότε μες στο μυαλό σου;

-Μα τότε δεν σε γνώριζα.

-Ε, και; Τι σημασία έχει;

-Τώρα που το λες, μια φορά σε είχα σκεφτεί.

-Αλήθεια; Πότε ήταν;

-Το 2011. Νομίζω τον Δεκέμβρη.

-Μην με δουλεύεις. Εγώ ρωτάω σοβαρά.

-Όχι, αλήθεια λέω. Ήτανε βράδυ, ήμουν στο σπίτι μου. Δεν είχα ύπνο. Βγήκα στο παράθυρο, να κάνω ένα τσιγάρο. Έκανε κρύο, μπορεί ακόμα και να χιόνιζε. Οι δρόμοι ήταν άδειοι. Άκουσα να φωνάζουν ένα όνομα. Ήτανε το δικό σου. Ήμουν εγώ που φώναζα. Θυμάμαι που αναγνώρισα την ίδια την φωνή μου. Έκλεισα το παράθυρο, γύρισα στο κρεβάτι. Λίγο μετά ήρθες και χτύπησες την πόρτα μου. Σου άνοιξα. Θυμάμαι που αναρωτήθηκα πώς είχες βγει μέσα σε αυτήν την παγωνιά με τόσα λίγα ρούχα. Φώναξα το όνομά σου άλλη μια φορά. Μου έκλεισες με ένα φιλί το στόμα. Μου ζήτησες να σε καλέσω στο κρεβάτι μου. Είπες, αν σου αρέσει τόσο το όνομά μου, πες μου να έρθω και θα σε κάνω να το φωνάζεις πιο συχνά. Μου έκλεισες το μάτι.

-Κι εσύ τι έκανες;

-Μετά από έναν χρόνο γνωριστήκαμε. Τέσσερα χρόνια πιο μετά κοντεύει να κλείσει η φωνή μου.

Την επόμενη φορά που θα έρθω, που θα βρεθώ
εδώ

ξανά

, στην πόλη σου, η πόλη δεν θα υπάρχει. Θα είναι
πάλι καλοκαίρι και θα έχει ο κόσμος εξαφανιστεί, μα
για ακόμα μια φορά θα έχει ξεχάσει μαζί του να με
πάρει. Θα σηκωθώ, θα φύγω από το σπίτι μου,
χωρίς

να έχει χτυπήσει το τηλέφωνο. Θα έρθω χωρίς
κανείς να με έχει προσκαλέσει. Θα περπατήσω μέχρι
το σταθμό. Θα ανεβώ στο τρένο. Θα ταξιδέψω
μόνος μου

. Σε όλη τη διαδρομή θα παριστάνω πως μιλώ με τους συνεπιβάτες. Θα κάνω πως ακούω. Θα λέω ιστορίες από τα καλοκαίρια που περάσανε, μπορεί ακόμα κι από αυτό, μα δεν θα τις πιστεύω.

Θα φτάσω αργά το απόγευμα. Θα είναι η ζέστη αφόρητη. Θα ζεματάει ο ήλιος. Θα ψάξω για το σπίτι σου. Δεν θα θυμάμαι την οδό, μα θα έχω έναν αριθμό στο δέρμα μου χαράξει. Θα πάω να πάρω ένα ταξί, αλλά στη θέση του οδηγού θα υπάρχει το όνειρό του

. Θα στρίβει το τιμόνι το όνειρο. Θα γίνεται επιβίβαση. Θα πω, ας πάω με τα πόδια, μα θα σκοντάφτω διαρκώς επάνω σε σκιές παιδιών που θα απλώνονται εκεί, καταμεσής στο δρόμο. Ο δρόμος θα έχει ξηλωθεί και από την σπασμένη άσφαλτο θα βγαίνουνε

ζιζάνια,
κοτρόνες και
αγκάθια.

Θα κλέψω ένα ποδήλατο. Δεν θα προλάβω να πάω μακριά. Στα πρώτα μέτρα θα σκάσουν και τα δύο του λάστιχα. Θα επιστρέψω στο σταθμό. Θα πω, ας πάω με το τρένο. Δεν θα υπάρχουν ράγες για να πατήσει πάνω τους.

Θα φτιάξω τις δικές μου.

Θα φτιάξω ράγες και γραμμές, για να πατάνε πάνω τους τα λόγια μου κι οι λέξεις. Για να μπορούν να ταξιδεύουν οι ιστορίες μου. Να φτάνουνε σε σένα.

Θα διασχίσω με το τρένο μου όλη τη λεωφόρο. Θα σκίσω

στα δυο

ολόκληρη τη γαμπώλη σου για να έρθω πιο κοντά σου. Θα την ανοίξω διάπλατα. Θα της καρφώσω το πέρασμά μου βαθιά μέσα στις σάρκες της. Θα της χαράξω την πορεία μου επάνω στην επιδερμίδα της, να έχει να με θυμάται. Για όσα θα γίνονται τριγύρω μου δεκάρα δεν θα δώσω. Για όσα βρεθούν στο δρόμο μου θα αδιαφορήσω. Θα μείνω

πιστός

, προσηλωμένος μονάχα εκεί, στο σπίτι σου, στο στόχο μου. Μπροστά μου θα κοιτάω. Θα φτάσω κάποια στιγμή σε αυτήν εδώ τη γειτονιά. Το τρένο θα το παρκάρω κάτω από το μπαλκόνι σου.

Όχι,

μέχρι το τέλος

, είπα.

Θα το γυρίσω, θα το στρέψω καταπάνω σου. Θα σκαρφαλώσω με αυτό μέχρι την κάμαρα σου. Μόλις με δεις να αποβιβάζομαι μες στο δωμάτιό σου, θα με ρωτήσεις, «ήρθες; Τώρα σκεφτόμουν να σε πάρω στο τηλέφωνο», θα πεις και θα απλώσεις τα άκρα σου στου ορίζοντα τα τέσσερα σημεία. Θα ανέβω στο κρεβάτι σου. Θα σε αρπάξω. Θα σε γυρίσω μπρούμητα. Θα υψώσω μαξιλάρια κάτω από τη λεκάνη σου. Θα αρχίσω με τη γλώσσα να μετρώ τις κορυφογραμμές σου

. Θα σκύψω ακόμα πιο βαθιά, μέσα στα έγκατά σου.
Θα πιω νερό
από την πηγή
. Θα ξεδιψάσω, αλλά ακόμα θα πεινώ. Θα θέλω να
σε φάω. Θα σηκωθώ στα γόνατα. Θα σε
ανασηκώσω. Θα σφίξω τις παλάμες μου γύρω από
τη μέση σου. Θα σε χαϊδεύω
, ξέρεις πώς,
εκεί που σε πονάει περισσότερο, μα δεν θα μπαίνω
μέσα. Θα περιμένω να το ζητήσεις πρώτα εσύ. Να με
παρακαλέσεις. Τότε θα μπω. Θα σε πηδήξω
δυνατά
κι εσύ θα πνίγεις τις κραυγές και θα δαγκώνεις τα
σεντόνια σου. Φώναξε, τότε θα σου πω. Φώναξε, τι
φοβάσαι; Μόνοι στον κόσμο μείναμε. Ποιος θες να
σε ακούσει; Θα σου τραβήξω τα μαλλιά. Θα σε
αποκαλύψω. Κι όλο θα μπαίνω
μέσα
πιο πολύς. Κι όλο θα φτάνω πιο βαθιά. Κι όλο οι
φωνές σου θα γκρεμίζουνε ότι έχει απομείνει όρθιο
μέσα σε αυτήν την πόλη. Όταν,
θα έχουν τελειώσει όλα,
κι εμείς μαζί μέσα σε αυτά,
κι ο κόσμος μέσα από εμάς,
κι αυτή η ιστορία,
θα μείνουμε να αχνίζουμε κοιτώντας το ταβάνι. Θα
ψάχνουμε τα αστέρια, να βρούμε το ιδανικό για να
μετακομίσουμε, τώρα που ο πλανήτης ξεψυχά, τώρα
που η γη

πεθαίνει.

Και τότε θα ρωτήσω, αλήθεια λες, σκεφτόσουν να με πάρεις στο τηλέφωνο, την ώρα που με είδες; Και τότε εσύ θα πεις ξανά

το ψέμα σου

. Πως με σκεφτόσουν διαρκώς. Πως με είχες πάρει άπειρες φορές, μα πάντα εγώ μιλούσα. Πως μου άφηνες μηνύματα, «έλα το βράδυ από εδώ, σε θέλω, σε έχω ανάγκη. Έλα, θα είμαι μόνη μου, στο σπίτι και στον κόσμο.» Και επάνω στο όμορφο το ψέμα αυτό μαζί θα χτίσουμε από την αρχή τη νέα ανθρωπότητα.

-Πες μου ένα ψέμα!
-Σε αγαπώ.
-Δεν με αγαπάς στ' αλήθεια;
-Και βέβαια σε αγαπώ, μα όχι όπως νομίζεις.
-Και δηλαδή, πώς με αγαπάς;
-Με τον δικό μου τρόπο.
-Ε, πες μου! Τι είναι; Μυστικό; Δεν πρέπει να το μάθω;
-Σε αγαπώ που με αγαπάς. Με θες, για αυτό σε θέλω.
-Κι αν πάψω να σε αγαπώ; Κι αν δεν σε θέλω άλλο;
-Αυτό, όχι, δεν γίνεται. Εσύ είσαι ερωτευμένος.
-Πώς είσαι τόσο σίγουρη;
-Μου το έχεις πει. Το ξέρω.
-Κι αν είπα ψέματα κι εγώ;
-Ας είναι. Ας μου είπες. Όλα είναι ψέμα, άλλωστε.
Μια μόνη αλήθεια υπάρχει.
-Ποια είναι αυτή; Θες να μου πεις; Θα ήθελα να ξέρω.
-Αυτό εδώ που κάνουμε. Αυτό ανάμεσά μας.
-Ο έρωτας θέλεις να πεις;
-Όχι ο δικός μας έρωτας. Η ιστορία, γενικά. Έτυχε να είμαστε εμείς. Μπορούσαν να είναι άλλοι. Μες στο παιχνίδι αυτό εδώ στα ψέματα βρεθήκαμε, μα παίζουμε στ' αλήθεια. Σειρά σου τώρα.
-Τι εννοείς;
-Πες μου κι εσύ ένα ψέμα!
-Για πάντα θα σε αγαπώ.
-Μου αρέσεις. Έχεις πλάκα.

Την άλλη μέρα την πέρασα ολόκληρη επάνω στο κρεβάτι της φωνής, η οποία πια δεν ήταν μόνο μια φωνή, αφού μετά την ιστορία μου γύρισε και μου έδειξε το πρόσωπό της και ύστερα το σώμα της.

Κάποια στιγμή, εκεί, επάνω στο κρεβάτι της, θυμήθηκα το τηλεφώνημα και ζήτησα να μάθω ποιος ήτανε ο λόγος που με κάλεσε. Αυτή, σαν να είχε λησμονήσει να κάνει ή να πει κάτι πολύ σημαντικό, τινάχτηκε αμέσως όρθια κι έτσι γυμνή

άρχισε να ψάχνει μέσα στα συρτάρια της. Εγώ, που μέχρι τότε νόμιζα ότι ο λόγος της αυτός δεν ήτανε παρά μονάχα μία πρόφαση, πως δεν υπήρχε λόγος, ξαφνιάστηκα και αφού ανασηκώθηκα πάνω στα μαξιλάρια, περίμενα να αποκαλυφθεί η λύση ενός μυστηρίου, που πίστευα πως είχα ήδη καταργήσει και μόνο με την παρουσία μου.

Αφού ξεσήκωσε ολόκληρο το σπίτι, το βλέμμα της έπεσε πάνω στον σάκο μου. Τον άρπαξε, τον άνοιξε, χωρίς να με ρωτήσει, και άρχισε να τον ψαχουλεύει αδιάκριτα. Δυο-τρία ρούχα, που είχα ρίξει μέσα βιαστικά, έτσι για να υπάρχουν, τα πέταξε από το παράθυρο και ύστερα, κάτω από άχρηστα χαρτιά και ενθύμια διάφορα, ξετρύπωσε εκείνο το γαλάζιο σημειωματάριο που πάντα μαζί μου κουβαλάω.

Όταν επέστρεψε μαζί του δίπλα μου ξανά, κατάλαβα πως η πραγματική περιπέτεια άρχιζε μόλις εκείνη τη στιγμή. Πως όλα όσα είχανε προηγηθεί δεν ήταν παρά ο πρόλογος αυτής της ιστορίας. Ξάπλωσε δίπλα μου, και ακουμπώντας το τετράδιο πάνω στο στήθος μου, άρχισε να το ξεφυλλίζει. Όλες του οι σελίδες ήταν μουτζουρωμένες, γεμάτες από λέξεις δυσανάγνωστες, γραμμένες σε μια γλώσσα που είχα πια ξεχάσει. Κάποια στιγμή σταμάτησε και μου έδειξε μία λευκή σελίδα.

«Διάβασε εδώ»

, μου είπε. Μα δεν υπάρχει τίποτα. «Το ξέρω. Αν υπήρχε, δεν θα υπήρχες τώρα εσύ εδώ. Για αυτό σου τηλεφώνησα. Για αυτό σου ζήτησα να έρθεις όσο πιο γρήγορα γινότανε. Διάβασε τώρα! Δυνατά και καθαρά. Διάβασε! Σε ακούω...»

Πήρα στα χέρια το τετράδιο. Σήκωσα την κενή σελίδα του στο φως, ελπίζοντας πως έτσι θα αποκάλυπτα το μυστικό που το εκείνο το χάρτινο κενό τόσο καλά προστάτευε. Όχι, δεν είδα τίποτα. Δεν ήθελα να το παραδεχτώ. Να αποδεχτώ την ήττα μου. Εκείνη έβαλε

το χέρι της

ανάμεσα στα πόδια μου. «Καλά τα πήγες ως εδώ, μα αν θες να συνεχίσεις, πρέπει να βρεις μια αφορμή καλύτερη από ένα τηλεφώνημα ανώνυμο. Χρειάζεσαι έναν λόγο. Ο λόγος βρίσκεται εδώ, μπροστά στα μάτια σου. Αν δεν τον βλέπεις, αν δεν γνωρίζεις, αν δεν θυμάσαι, μάντεψε! Πάίξε καλά! Σειρά σου. Μα κάνε λίγο γρήγορα. Ο χρόνος σου τελειώνει», είπε και δάγκωσε τα χείλη της.

Όλο το αίμα μου είχε συγκεντρωθεί εκεί, μες στην παλάμη της. Ήθελα τόσο πολύ ξανά να την φιλήσω. Μα ήξερα πως οι δοκιμασίες δεν θα τελειώνανε

ποτέ, αν δεν εξόρκιζα οριστικά ετούτη την κατάρα. Αν της λευκής σελίδας το μυστήριο δεν έλυνα. Αν δεν της διάβαζα την άγραφη ιστορία.

Την έφερα όσο γινόταν πιο κοντά στα μάτια μου. Το φως της μέρας που ερχόταν πάνω μας από το ανοιχτό παράθυρο άρχισε να γεμίζει τα κενά με το αντεστραμμένα γράμματα της άλλης πλευράς του φύλλου. Και τότε η όρασή μου ξαφνικά πλημμύρισε από το μελάνι τους. Κατάλαβα πως έτσι, όχι μονάχα μπορούσα να διαβάσω, μα και να βγάλω κάποιο

νόημα

. Να δώσω ένα νόημα σε αυτήν τη νέα μέρα. Να χτίσω πάνω στο νόημα αυτό έναν καινούριο κόσμο.

Μπορεί τα γράμματα αυτά να έφτιαχναν λέξεις ανυπόστατες. Μπορεί αυτές οι λέξεις να μην σχημάτιζαν κάποιες προτάσεις λογικές. Μπορεί εκείνες οι προτάσεις να μην συνέθεταν μια ιστορία που να έχει τέλος και αρχή, κάποιο σημείο να πιαστείς, να την κρατήσεις κάπως. Μα τώρα το έβλεπα, ολοένα και πιο καθαρά, πως είχε έναν ήρωα, ο οποίος, όχι, ακόμα δεν ήμουνα εγώ, μα που μπορούσα, διαβάζοντάς την δυνατά και καθαρά, κάποια στιγμή να γίνω.

Ο ήρωας ήτανε το φως. Όχι το φως ως έννοια αφηρημένη και αόριστη - το φως που είχα μπροστά μου. Το φως της μέρας που ερχόταν πάνω μας από το ανοιχτό παράθυρο. Γύρισα και την κοίταξα.

«Λοιπόν»,
αυτή μου είπε. Άρχισα να της διαβάζω αυτό που τόσην ώρα, τόσο καιρό είχα μπροστά στα μάτια μου. Άρχισα να της αφηγούμαι αυτό ακριβώς που ήθελε να ακούσει. Το οποίο πήγαινε

ως εξής: Σήκω, πάμε μια βόλτα

χίλια εξακόσια επτά

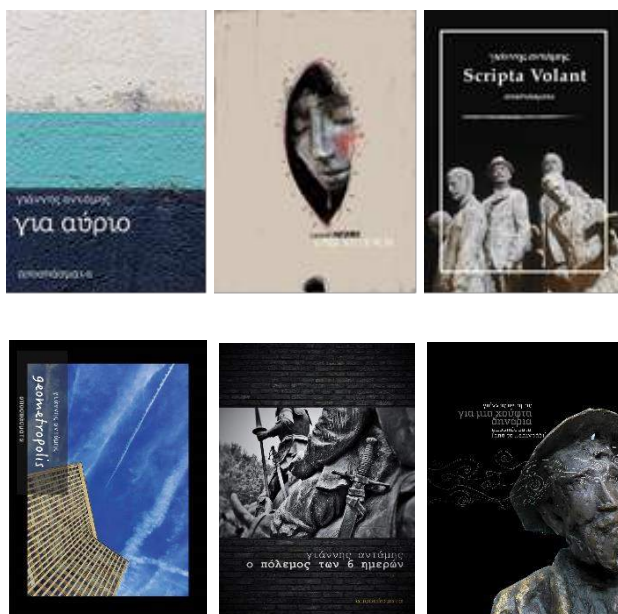
Έρθες στο σπίτι μου εχθές, αργά μέσα στη νύχτα.
Μου χτύπησες την πόρτα μου. Τρόμαξα, δεν
περίμενα κανέναν τέτοια ώρα. Χτύπησες,
ξαναχτύπησες. Σου άνοιξα. Σε είδα. Ήσουν εσύ.
Ήσουν γυμνή. Φορούσες τα παπούτσια. Τα ίδια
παπούτσια που φοράς πάντα στα όνειρά μου. Μα
χθες δεν ήταν όνειρο. Έρθες εχθές στ' αλήθεια.
Έρθες στο σπίτι μου εχθές, αργά μέσα στη νύχτα.
Μου χτύπησες την πόρτα μου. Δεν έχουν πόρτες τα
όνειρα. Τρόμαξα. Δεν περίμενα ξανά πως θα
τρομάξω. Κάποτε τρόμαζα εγώ. Τώρα τρομάζω
άλλους. Μου χτύπησες. Σου άνοιξα. Στα όνειρα δεν
χρειάστηκε ποτέ να ανοίξω κάτι. Χτύπησες και σου
άνοιξα. Άνοιξα και σε είδα. Στα όνειρά μου έρχεσαι
πάντα βαριά ντυμένη. Χθες όμως ήσουν γυμνή.
Πέρασες μες στο σπίτι. Πρόσεξα τα παπούτσια σου.
Τα ίδια παπούτσια που φοράς, κάθε φορά που
έρχεσαι μέσα στα όνειρά μου. Μπαίνεις σε αυτά και
περπατάς. Πίσω σου αφήνεις ίχνη. Πού τριγυρνάς
κάθε φορά, πριν έρθεις εδώ μέσα; Τι λάσπες και τι
χώματα μού φέρνεις μες στον ύπνο; Έρθες στον
ύπνο μου εχθές, αργά μέσα στη νύχτα. Μου
χτύπησες την πόρτα μου. Ποιος είναι τέτοια ώρα;
«Εγώ είμαι», μου απάντησες. «Άνοιξε και παγώνω».
Σου άνοιξα. Σε κοίταξα. Τρόμαξα που σε είδα.
Τρόμαξα που ήσουν γυμνή. Πώς έφτασες μέχρι
εδώ; Πώς σε άφησαν να έρθεις; Κι εσύ τότε μου
απάντησες: «Σώπα, κοιμάται ο κόσμος. Εσύ μονάχα
ξαγρυπνάς. Τι έχεις; Τι φοβάσαι;» Ποιος σου είπε

πως φοβήθηκα; Ποιος λέει τέτοια λόγια; «Εσύ είπες ότι τρόμαξες.» Το έγγραψα, δεν το είπα. «Το έγγραψες μάλλον δυνατά. Πάντως, εγώ το άκουσα και πίσω από την πόρτα.» Τρόμαξα, δεν περίμενα κανέναν τέτοια ώρα. Τρόμαξα που ήσουνα γυμνή. Που ήρθες μες στη νύχτα. Τρόμαξα που μου χτύπησες. Που είδα τα παπούτσια. Τρόμαξα και που τρόμαξα. Τρόμαξα και στο όνειρο – τρόμαξα και στ' αλήθεια. Κανέναν δεν περίμενα. Ρώτησα πριν ανοίξω. Και ύστερα σου άνοιξα. Και ύστερα σε είδα. Και δεν φορούσες τίποτα. «Φοράω τα παπούτσια. Τα ξέρεις τα παπούτσια αυτά. Σίγουρα τα θυμάσαι.» Τα έχω δει σε όνειρο. Στον ύπνο μου όταν έρχεσαι, πάντα φοράς τα ίδια. Πάντα τα όνειρα πατάς με ετούτα τα παπούτσια. Πάντα με αυτά με περπατάς. Μόνο που μέσα στα όνειρα έρχεσαι πάντοτε αλλιώς, πάντα βαριά ντυμένη. Κι ύστερα ξεντύνεσαι. Δεν βιάζεσαι ποτέ σου. Κλεψύδρα είναι το σώμα σου. Τα όνειρά μου άμμος. Είναι τα ρούχα σου πολλά. Είναι ο χρόνος λίγος. Τα βγάζεις όλα. Γδύνεσαι. Στο τέλος πάντα μένεις μόνο με τα παπούτσια σου. Με τα παπούτσια αυτά εδώ. Τι τα φοράς απόψε; Γιατί τα φόρεσες εχθές, που ήρθες μες στη νύχτα; Που ήρθες αργά στο σπίτι μου. Χτύπησες, ξαναχτύπησες. Που σου άνοιξα και μπήκες. Έψαξες τα δωμάτια. Κάθισες στο γραφείο. Και στα όνειρά μου πάντα εκεί, κάθεσαι, περιμένεις. Εγώ μονάχα σε κοιτώ. Δεν ξέρω τι να κάνω. Ξέρω τι θέλω, σίγουρα. Ξέρω πού πάω, νομίζω. Πού είναι να φτάσουμε μαζί, συνήθως το

μαντεύω. «Τώρα που φτάσαμε εδώ, πού πας; Τι θες να κάνεις» Στην πολυθρόνα κάθομαι. Τα πόδια σου ανοίγεις. Πατάς με τα παπούτσια σου τα μπράτσα του επίπλου. Σκίζεις με το τακούνι σου το μαύρο του το δέρμα. Η πολυθρόνα αιμορραγεί. Το όνειρο μουσκεύει. Σκύβω, πλησιάζω πιο κοντά, τη γλώσσα μου ακουμπάω. Γεύεται η γλώσσα, πάλλεται, τα χείλη σου ανοίγει. Καθόσουν στο γραφείο μου. Ήμουν στην πολυθρόνα. Μου πάτησες τα μπράτσα μου. Σου άνοιξα τα χείλη. Ήρθες εχθές στο σπίτι μου. Άνοιξα πριν ρωτήσω. Ήσουν γυμνή. Ήσουν εδώ. Εδώ όπου γράφω τώρα. Ήσουν η ιστορία μου. Είσαι το υλικό μου. Νόμιζα ήσουν όνειρο, μα εσύ ήρθες στ' αλήθεια. Στα όνειρα μου έρχεσαι πάντα βαριά ντυμένη. Στ' αλήθεια χθες ήρθες γυμνή. Χτύπησες, ξαναχτύπησες. Ήταν αργά τη νύχτα. Τρόμαξα – ήσουν εσύ; Μου έδειξες τα παπούτσια. Πάντοτε έρχεσαι με αυτά μέσα στα όνειρά μου. Πάντα με αυτά με περπατάς. Και χθες αυτά φορούσες. Ήρθες και κάθισες εδώ, επάνω στο γραφείο. Μου είπες να έρθω πιο κοντά και άνοιξες τα πόδια. Σε έγλειψα, σε γεύτηκα, σου άνοιξα τα χείλη. Σηκώθηκα, σε ξάπλωσα επάνω στο γραφείο. Κι ήταν σεντόνια τα χαρτιά κι οι λέξεις μαξιλάρια. Κι ήμουν εγώ. Κι ήσουν εσύ. Κι ήμασταν, λέει, στ' αλήθεια. Στ' αλήθεια εσύ με έβλεπες. Στο όνειρο σε κοιτούσα. «Τι θες να κάνεις; Τι κοιτάς; Ή πήδα με ή ξύπνα!» Ήρθες στο σπίτι μου αργά. Ήρθες μέσα στη νύχτα. Μου χτύπησες. Σου άνοιξα. Σε άνοιξα. Σε είδα.

κυκλοφορούν επίσης από τις εκδόσεις dreamtigers:

κεντρική διάθεση: www.dreamtigers.gr

διάβασέ με

Βόλος, Ιούλιος 2015

δικό σου

1607 © Dreamtigers, Γιάννης Αντάμης